

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG IN BONN

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

- 1 DAS MURATORISCHE FRAGMENT und die monarchianischen prologe zu den evangelien, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 2 DIE DREI ÄLTESTEN MARTYROLOGIEN, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0.40 M.
- 3 APOCRYPHA I: Reste des Petrusevangeliums, der Petrusapocalypse und des Kerygma Petri, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 4 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN I: Origenes Homilie X über den propheten Jeremias, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 16 S. 0.30 M.
- 5 LITURGISCHE TEXTE I: Zur geschichte der orientalischen taufe und messe im 2. und 4. jahrhundert, ausgewählt von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 6 DIE DIDACHE, mit kritischem apparat herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 7 BABYLONISCH-ASSYRISCHE TEXTE, übersetzt von Prof. Dr. Carl Bezold. I schöpfung und sintflut. 2. Aufl. 24 S. 0.40 M.
- 8 APOCRYPHA II: Evangelien, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 21 S. 0.40 M.
- 9 PTOLEMAEUS BRIEF AN DIE FLORA, herausgegeben von Prof. D. Adolf Harnack. 10 S. 0.30 M.
- 10 DIE HIMMELFAHRT DES MOSE, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Carl Clemen. 16 S. 0.30 M.
- 11 APOCRYPHA III: Agrapha, Slavische Josephusstücke, Oxyrhynchus-fragment, herausgegeben von Prof. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 26 S. 0.50 M.
- 12 APOCRYPHA IV: Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther, herausgegeben von Prof. D. Adolf Harnack. 0.40 M.
- 13 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN II: Fünf festpredigten Augustins in geheimer prosa, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 16 S. 0.30 M.
- 14 GRIECHISCHE PAPYRI, ausgewählt und erklärt von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.80 M.
- 15/16 DER PROPHET AMOS, Hebräisch und Griechisch, herausgegeben von D. Johannes Meinhold und Lic. Hans Lietzmann. 32 S. 1.00 M.
- 17/18 SYMBOLE DER ALTEN KIRCHE, ausgewählt von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.
- 19 LITURGISCHE TEXTE II: Ordo missae secundum missale romanum, herausg. von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.40 M.
- 20 ANTIKE FLUCHTAFELN, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Richard Wünsch. 28 S. 0.60 M.
- 21 DIE WITTENBERGER U. LEISNIGER KASTENORDNUNG 1522, 1523, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.
- 22/23 DIE JÜDISCH-ARAMÄISCHEN PAPYRI VON ASSUAN sprachlich und sachlich erklärt von Lic. Dr. W. Staerk. 39 S. 1.00 M.
- 24/25 MARTIN LUTHERS geistliche Lieder, herausgegeben von Prof. Dr. Albert Leitzmann. 31 S. 0.60 M.
- 26/28 LATEINISCHE CHRISTLICHE INSCRIFTEN mit einem anhang jüdischer inschriften ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 48 S. 1.20 M.

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

82

APOLLONIUS DYSCOLUS

DE PRONOMINIBUS

PARS GENERALIS

EDIDIT

PAULUS MAAS

PRIVATIM DOCENS BEROLINI



BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1911

Haec edidi, ne diutius eis qui grammaticae artis historiam cum tironibus tractant, deesset veteris textus specimen quod ipsi interpretarentur et tirones possiderent. Apollonii de pronomine doctrinam illustrare nec volui neque omnino hoc posse fieri credo; tam incuriose enim auctores suos excrispsit, ut saepius sibi ipse contradiceret. Quae quicumque studebit examinare, non solum Apollonii quae supersunt omnia, quorum editionem criticam commentariis et indicibus locupletibus exornatam debemus Richardi Schneider et Gustavi Uhlig industriae (Grammatici Graeci, Pars II), sed etiam scholia in Dionysium Thracem (Gr. Gr. Pars I 3) adire debebit, ut omittam minora.

Conservavit nobis Apollonium codex unicus Parisinus 2548 saec. fere XI (vide tabulas Syntaxi Uhlighianae adnexas), eiusque apographa, quae in libro περὶ ἀνωθυμιῶν nullius momenti sunt; is continetur foliis Parisini 184, 146—176, 185—194, ex quibus principem editionem curavit Immanuel Bekker (Ap. Dyc. de pronomine liber, Berolini 1813), multo castigatorem Richardus Schneider, qui etiam commentarium criticum et exegeticum confecit (Gr. Gr. Pars II vol. I, Apoll. scripta minora, 1878 [textus], 1902 [commentarius]).

In hac editione significabunt

A: codicis Parisini 2548 lectiones discrepantes, quas dedi fretus notis Schneideri, qui Guttentagii usus est collatione. tacui de scholiis et de rebus orthographicis, qualia sunt permutata ο ω ι η ε ι, ε α ι, υ ο ι, omissum ι mutum, ν ἐφέλκ. additum, ττ pro σσ, γγν- pro γν-positum, omnia quae faciunt ad accentus spiritus similia.

[]: lacunas codicis expletas.

< >: contra codicem inserta.

[]: ἀβετήσεις.

Numeri crassiores et minusculi, quos exhibent margo et apparatus, sunt paginarum et versuum editionis Schneiderianae. ita factum est, ut numeri in apparatu exstantes saepius non ad eandem textus lineam pertineant sed ad proximam; ad praecedentem nusquam.

Coniecturarum auctores nominavi, exceptis minimis quibusdam quae sunt editoris principis; meas quoque ἀβετήσεις (de quarum plerisque egi Wochenschr. für klass. Philologie 1903, 57—70, cf. Philologus 1908, 468 et quae proxime disputabo in recensione editionis Uhlighii, Wochenschr. für klass. Phil. 1911) in textu significare satis habui.

Id. Sept. MCMXI.

Paulus Maas.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

3

Παντί τῷ προϋπτόν ἐστίν, ὡς ἡ σύντομος ἐρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῶ κρείττω<ν> καθέστηκε τῆς οὐχ οὕτως ἐχούσης φράσεως. ἔθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρα- 5 σόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀνωθυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδύτως ὑπ' ἐνίων εἰρημένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι.

Ἄρκτεον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν πάντας παρατίθεσθαι διεψευσμένου ἐστὶ τὸ ἐπάγ- 10 γελμα, τὸ δὲ τοὺς ἐλλογίμους οὐκέτι.

[Ἀρίσταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγουσ ἐκάλεσε τὰς ἀνωθυμίας. ὅ και ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀνωθυμιῶν· ἰδοὺ γὰρ και τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ὅρος· και γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀνω- 15 θυμίας οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται.

Ἄλλα μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροίχηίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασία<ς> κλητέον, ἐπεὶ και ἄλλα ἐν τισι παρονομάζεται· πετρώδης· τε γὰρ και ἐργατίνης· και ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικαί, ἐπεὶ ἡ ἐγὼ· και ἡ γῶν· και πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικαί.]

Εἰ τὰ ὀρισμένα σεσημείωται, αἱ δὲ ἀνωθυμίας ὀρισμένα 4 πρόσωπα παριστᾶσιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις

3 2 ἀνωθυμίας A: correxi cl. 3, 6. adv. 141, 19 etc. (cf. Dronke Rh. Mus. XI 574) Schol. Δ 343 δ 62

4 2 παριστῆσιν A

αὐτὰς ἐκάλεσεν. ἀλλ' ἴσως ἐλλειπὲς τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούντων αὐταῖς παρίστησιν.

5 Οὐδὲ μὴν συγκαταθετόν ἐστὶ τοῖς ὀριζομένοις· «ἀντωνυμὸν ἐστὶ μέρος λόγου ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον.» οἱ γὰρ ὄροι τῶν γενικῶν ἐμπεριεκτικοί εἰσιν, οὐ μὴν τῶν εἰδικῶν. ὁ γοῦν ὄρος ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὐ τὸν εἰδικόν, τὸν δὲ γενικὸν σημαίνει. καὶ νῦν ἀντωνυμὸν ἐστὶ τὸ εἰδικόν, τὸ
10 ἐγώ, τὸ σύ, ἀντωνυμία δὲ τὸ ὄλον, τουτέστι τὸ γενικόν· ὡσπερ [ἀμφιβολία καὶ ἀμφίβολον] συνωνυμία καὶ συνώνυμον, διωνυμία καὶ διώνυμον [ὁμωνυμία καὶ ὁμώνυμον]. [τὸ γὰρ ῥοκρεῶ' ἀμφίβολον· τὸ τε Αἴας', ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμ-
βανόμενον καὶ τοῦ Τελαμωνίου, ὁμώνυμον.] — ἀλλ' ἴσως φήσει τις παράλογον τὸ λέγειν ἀντωνυμίαν τὸ ἐγώ· «δεόν
15 γὰρ ἀντωνυμιον.» ἦν δ' ἂν παράλογον, εἰ μὴ τοῖς γενικοῖς πολλάκις συνεχρώμεθα ἀντὶ τῶν εἰδικῶν, τὸ [ζῆον'] τιθέντες ἐπ' ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικος τὸ φυτόν. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον.

Ἐκφεύγοντάς φασὶ τὸ Αἰολικὸν τοὺς περὶ Κομανὸν ἀντο-
νομασίας καλεῖν, εἶγε τὸ μὲν ὄνομα' οὐ κοινόν, τὸ δὲ ὄνομα'.
20 «ναί, ἀλλά», φασὶ, «καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀθνεῖα παρει-
σῆλθεν, ὡς <τὸ> Εὐξείνος πόντος' Ἰακῶς τῷ ἰ πλεονάσαν· ὁ
τε ἀπηλιώτης' διὰ φιλοῦ συναλειφθεῖς, ὅπερ συνεχὲς παρ' Ἰωσι
[τὸ τε ζῆνοδοκεῖον' καὶ πανδοκεῖον']· ἄλλα μυρία.» ἀλλὰ
καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον. εἰ γὰρ τὰ παρεισδύοντα τῶν δια-
λέκτων οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἀπαξ δὲ που (ἴδου γὰρ κακό-
25 ξενος' καὶ φιλόξενος' [ἄξενος'], ἐν δὲ ἐστὶ τὸ εὐξείνος· καὶ
ἄφοδος' καὶ ἀφορισμός' [καὶ ἀφορία'], ἐν δὲ τὸ ἀπηλιώτης),
χρῆ(ν) ἄρα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἀπαξ εἰρησθαι, καὶ τὰ ὑπο-
λειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν κοινήν ἐκφοράν, λέγω δὲ διὰ τοῦ
ο. νῦν δὲ οὐδαμῶς ἐστὶν ἐπινοῆσαι· πολυώνυμος' γὰρ καὶ

4 11 τὸ γὰρ -13 ὁμών. del. Matthias | 15 ζῆον suppl. Bekker | 19 Ναί |
in A aliquid erasum et ante ναί et post | 25 ἄξενος del. Matthias | καὶ
ἀφορία del. Matthias

διώνυμος'. πῶς δὲ οὐχὶ γελοῖως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερώ- 5
νυμος' καὶ ἐτι τὸ ὁμώνυμος', δασυνόμενα;

Λεκτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων κατὰ τὰς συν-
θέσεις μεταβολαὶ γίνονται φωνηέντων, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος'
τὸ αὐτό. τὸ ἄνεμος' διὰ τοῦ ἠ ποδήνεμος' [καὶ ἐτι τὸ ἄγειν' 5
φορτηγός', στρατηγός'], τὸ τε ἀνήρ' ἀντήνωρ'· τὸ τε ἄ τῶν
οὐδετέρων ο γίνεταί, γηροκόμος', κρεσπώλης' [χρεσφεύλης'].
[τὰ δύο' διὰ τοῦ ἰ, δύο μῆνες' — δίμηνος', δίπηχυς']. καὶ
τὸ ὄνομα' οὖν τὸ μὲν ἄρχον ὀ ὦ ποιεῖ, τὸ δὲ παραλήγον ὀ
συνώνυμον' γὰρ καὶ φερώνυμον'· αὐτό τε τὸ ἀντ' ὀνόματος
παραλαμβανόμενον ἀντωνυμία ἂν κληθεῖη. τὸ δὲ ἀντονο- 10
μασία', πρὸς τῷ καὶ τρόπου ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ὄνομασία'
ἔχει ἐγκείμενον (καθὸ καὶ τῷ χεμιάσαι' τὸ χεμιασία' παρά-
κειται), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαίνόμενον.

Οἱ ἀπὸ τῆ(ς) Στοῆς ἄρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας,
διαφέροντα δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ἄρθρων, ἢ ταῦτα μὲν ὀρισμένα,
ἐκεῖνα δὲ ἀοριστώδη. «καὶ ὃν τρόπον», φασί, «τὸ ἄρθρον 15
διχῶς νοεῖται — ἢ τε γὰρ συμβολῆ τῶν κώλων, ἐν ᾧ φαμεν
ἔξαρθρον', καὶ [αὐτὸ τὸ] κῶλον, ἐν ᾧ φαμεν μεγάλοις ἄρθροις
κεχρησθ[αι] τὸν δεῖνα — οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἄρθρον
τὸν αὐτὸν [τρόπον]». καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ
Θράξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

[Συνη]γορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι καὶ 20
ἀναφορικῶς λαμβάνονται, καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἀναφορὰν δηλοῖ.
— τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, προτακτικὰ μὲν,
ὁ γὰρ ἦλθε' (A 12), τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος' (ξ 161),
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος' (ν 79), ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Ἥρη' (T 96), 25
ὑποτακτικὰ δέ, ἀλλὰ καὶ ὅς δεῖδοικεν' (φ 198), Πάτρο- 30
κλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων' (ψ 9)· καὶ θηλυκά,
ὡς ἡ ῥίμφα θέσεσκε' (ν 88), εἶνεκα τῆς ἀρετῆς' (β 206)· καὶ 6
ἀντὶ τῆς αὐτός', ὁ δὲ προσέειπεν ἀνακτα' (ξ 36), εἴ δὲ χιτῶν' 5

5 12 χεμιάσαι | χεμιασω A | 16-20 suppl. Bekker | 21 τὰ (incertum,
utrum) om. A¹

6 1 θέουσα Homerus

ἐνδύσα' (E 736. Θ 387). — ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ὁμολογοῦσι δασύνεται γὰρ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα πρόσωπα, εἶ', [αἶ',] ρῖ', καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων δασύνεται, ἦ', ρῖ'. — πρὸς τούτοις αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰς οὐκ ἔχουσιν ἐν τῇ πρώτῃ καὶ
 10 τρίτῃ τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ἄρθρα, τρίτου προσώπου νοούμενα τὸ γὰρ ῶ' οὐκ ἄρθρον. — τὰ εἰς φωνῆν λήγοντα ἐπ' εὐθείας καὶ κατὰ ἄρσενος λαμβανόμενα ἀν(τ)ωνυμίαι εἰσίν, ἐγώ', σύ' τοιοῦτο καὶ τὸ εἶ'. — τὸ τῆμοῦτος' τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἐστὶ καὶ τὸ τῆμος', [καὶ τὸ τῆμόσδε',] καὶ καθόλου ἢ ἐπέκτασις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος λόγου προάγεται καὶ κατὰ τοῦτο
 15 οὖν τὸ αὐτὸ μέρος λόγου τὰ ἄρθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὼς ἀπὸ τοῦ εἶ' τὸ οὔτος' καὶ εἶδε' παρείλκυσε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς τὸ τ' ἐχούσης τὸ τούτου' καὶ τοῦδε', καὶ ἀπὸ οὐδέτερου, ὅπερ μόνον ἀπὸ <τοῦ> τ' ἤρξατο κατὰ τὴν εὐθείαν, τὸ τοῦτο'. — μονοπροσωποῦσι καὶ εἰς ὁ λήγουσι κατὰ τὸ οὐδέτερον αὐτό', ἐκεῖνο' οὕτως ἔχει καὶ τὸ εἶ' οὐδέτερον.

20 Λεκτέον δέ, ὡς ἡ τοιαύτη συνηγορία εὐπαράκρουστος. οὐ γὰρ, εἴ τί τινα κατὰ τι κεκοινώνηκε, τοῦτο πάντως ἐκεῖνο ταυτὸν ἐστίν. πρόσωπα παριστάσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου γένος ἐπιδέχεται τὸ ἐμός', ἀλλὰ καὶ τὸ καλός' ἀλλ' οὐ τὸ αὐτό. καὶ τί λέγω
 25 ἐπὶ λέξεως; ἐπὶ παντὸς γὰρ φυσικοῦ τοῦτο. ζώοιτος μετέχει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῷα καὶ οὐ ταυτὸν θεός τε καὶ ἄνθρωπος καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπείρων. οὐκ ἂν οὖν, ἐὰν ἀναφορὰν σημαίνῃ ἢ ἀντωνυμία, πάντως ἂν εἴη ἄρθρον, ἐπεὶ καὶ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν σημαίνει. τί δὲ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἄρθρα ἢ περ τὰ ἄρθρα ἀντωνυμίαι; ἄλλως τε καὶ τὸ εἶ' ἀναφορικόν, καὶ οὐ πάντως ἄρθρον.

30 Οἶμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Στωικῶν καλεῖσθαι αὐτὰ
 7 ἀοριστώδη ὑπό τι μαχόμενον. [ἀόριστον μὲν γὰρ τὸ ἄνθρωπος παρεγένετο'.] πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσεως προϋφεστώσης ἐστὶ σημαντική, τὸ δὲ γινωσκόμενον ὄρισταί. πῶς οὖν

6 s αἱ del. Bekker | 13 καὶ καθόλου Bekker: καθόλου καὶ A | 17 τὸ τούτου'] του τούτου A | 25 τε καὶ Uhlig: καὶ τε A

ἀοριστώδη τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; ἀλλ' εἰ καὶ φήσῃ τις ἀόριστα εἶναι ἐν τῇ εἰς περιπατῶν κινεῖται' καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φήσομεν ὅτι μᾶλλον ὄρισμα εἰρήσεται ἀπὸ τῶν
 5 ἀναφορὰν σημαινόντων. ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὀριζομένων, ταῦτα ἐκάλεσαν ἀοριστώδη.

Κάκεινο δ' εἴηβες τὸ λέγειν, ἄρθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν μέρος λόγου. — πρῶτον οὐκ εἴ τι ἀντὶ τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταυτὸν ἐκεῖνο ἐστίν. Ἴδου γὰρ, Ἐκ-
 10 τορι δίο' (H 75) ἀντὶ τοῦ εἶμοι', καὶ οὐ ταυτό, καὶ τὸ καρπῶ βριθομένη', (Θ 307) ἀντὶ τοῦ βριθεται', καὶ ὁ εἶ' συναπτικὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀκολουθεῖ' ῥήματι, ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι
 15 καὶ φῶς εἶναι' — εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ'. (τὸ γὰρ εἶ μοι γέρας ἔρχεται' (A 120) οὐ πάντως ἄρθρον ἀντὶ αἰτιώδους συνδέσμου τοῦ εἶ' ὅτι'. ἴσως γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης.) — τὸ δὲ πάντων μεῖζον, μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν ἴδιαν
 20 ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουσι, φάσκοντες τοσαῦτα σχήματα ἄρθρων ἀντὶ ἀντωνυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ φύσιν λέξεσι κεχρηθῆναι κακία. — ἐλελήθει οὖν αὐτοὺς ἢ ὁμοφωνία τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἢ γὰρ προκειμένη παραγωγή ὡς ἀπὸ τῶν ἄρθρων πίστις γίνεται τοῦ
 25 ὁμοφωνεῖν τὰ ἄρθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ τῆλικούτος' ὄνομα καὶ τὸ τῆλικός' ὄνομα τοῦ αὐτοῦ παραστατικόν [ὡσαύτως καὶ τῆλικόσδε'], τὸ <τε> τῆμοῦτος' καὶ τὸ τῆμόσδε' ἐπιρρήματα καθότι καὶ τὸ τῆμος' [τῆνικαῦτα' καὶ τῆνικάδε'], παντὶ προὔπτον ὅτι, εἰ τὸ οὔτος' καὶ εἶδε' καὶ τούτου' καὶ τοῦδε'
 8 ἀντωνυμίαι, ἀντωνυμίαι ἄρα καὶ τὸ εἶ' καὶ τὸ τοῦ', ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται. — εἰ δὲ ταρασσονται διὰ τὴν ὁμοφωνίαν, μὴδὲ τὸ εἶ' ἄρθρον λεγέτωσαν ὑποτακτικόν, ὅτι καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν σημαίνει, καὶ ἀόριστον μόριον ἐν τῇ εἶς ἂν ἔλθῃ μαινάτω με', καὶ ἴσον τῷ οὔτος' παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς
 5 Πλάτων ἦ δ' εἶ' ἀντὶ τοῦ εἶ' φη δὲ οὔτος'. καὶ μακρὸν ἂν εἴη τὸ νῦν ὑπὲρ ὁμοφωνίας διαλαβεῖν.

Οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐγκλίσεως ἀμοιρεῖ ἦδε ἢ σύνταξις τῶν ἀντω-

7 15 καί] τὸ scr. | 27 τε add. Bekker | 28 τῆνικαῦτα καὶ τῆνικάδε del. Uhlig

νυμιῶν, πάντως ἐπιλήψεως τεύξεται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία τὸν δισσὸν τόνον ἀνεδέξατο. ἄλλως τε ὅσαι γένους 10 ἐμφαντικαί εἰσιν, αὗται μόνως ὀρθότονοι (περὶ γὰρ τῆς αὐτόσ' ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ εἰρήσεται). ὀρθῶς ἄρα καὶ αἱ προκειμεναὶ ἀνέγκλιτοι καθεστᾶσι.

Κάκεινο δὲ προσθετέον, ὡς αἱ μὲν ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄρθρα μετ' ὀνομάτων. πῶς οὖν <ἐν> μέρους λόγου τὸ μετὰ τινος καὶ ἀντί τινος; — αἱ ἀντωνυμίαι μετὰ 15 ῥήματος αὐτοτέλειαν ποιῶσιν, αὐτὸς γράφει, σὺ γράφεις· τὰ δὲ ἄρθρα οὐ. — τὰ ἄρθρα ὑποτακτικά ἐστὶ τῆς εὐθείας, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι εὐθείας οὔσαι οὔποτε ὑποτακτικά. — τῶν ἀντωνυμιῶν μεταλήψεις γίνονται εἰς ὀνόματα ἢ εἰς τὰς ἰσοδυναμούσας, λέγω δὲ τὴν εἶ [καὶ εἴ] καὶ τὴν οἶ, ὅτε εἰς τὸ [τὴν αὐτόσ' ἢ] αὐτῷ ἢ αὐτόν' μεταλαμβάνονται· τὰ δὲ ἄρθρα 20 ἀμετάληπτα εἰς ταῦτα· τὸ γὰρ εἶ δὲ προσέειπεν (ξ 36) ἐδείχθη ὡς ὁμοφωνεῖ μόνον τῷ ἄρθρῳ, οὐκέτι δὲ αὐτὸ ἄρθρον. — ἔτι ἢ αὐτόσ' μετὰ ἄλλης ἀντωνυμίας παρατεθεῖσα μόνον ἐπιτείνει τὰ τῆς ἀντιδιαστολῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ, σοῦ αὐτοῦ, σοὶ αὐτῷ· 25 τοῖς δὲ ἄρθροις παρακειμένη ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει, δις δὲ ἀναφορὰν, εἶ αὐτόσ', τοῦ αὐτοῦ. πῶς οὖν ἐν μέρους λόγου;

Φήσιν τις· «καὶ ἢ ἐγὼ πολλὴν ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ἐμός', καὶ ἐν μέρους λόγου.» ἀλλ' ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν, τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβάνεσθαι, τό τε τὰ πρόσωπα πάν- 30 τοτε ὀρίζειν τοῦ κτησαμένου, τὸ οὐσίας παραστατικὸν εἶναι. τὰ δὲ ἄρθρα οὔτε ἀντ' ὀνόματος, οὔτε ὀρίζει πάντοτε τὰ πρόσωπα, οὔτε οὐσίαν παρίστησιν· ὥστε οὐκέτι ἐν εἰδικῇ διαφορᾷ, ἀλλὰ γενικῇ.

9 Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸ μόνον τῷ αὐτῷ ὀνόματι προσκεχηρημένοι εἰσίν, οὐκέτι δὲ καὶ τῷ πράγματι. καὶ γὰρ ὅτε παραλαμβάνουσιν ἕνεκα ὑποδείγματος ἄρθρον ἐπὶ σώματος, πολὺ διέστηκε· πόθεν γὰρ ἀρμογή τε καὶ κῶλον τὸ αὐτό; ἄμεινον οὖν χωρίζοντας τὸ μὲν καλεῖν ἄρθρον, καθότι 5 πάντοτε ἑναρμόνιον πτωτικῷ, τὸ δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι

ἀντ' ὀνόματος τίθεται. — οὐ γὰρ ἰσωνυμίαν, ὡς τινες· οὐ γὰρ τὰ ἴσα παρακολουθεῖ τῷ ὀνόματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἀμοιρεῖ δεΐξεως, ποιότητά <τε> ἐπαγγέλλεται· αἱ δὲ δεΐξιν ἔχουσι μετὰ προσώπων ἀκολουθίας, οὐσίαν τε μόνον 10 δηλοῦσιν.

Ἄριστόν οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὄδε· λέξιν ἀντ' ὀνόματος προσώπων ὀρισμένων παραστατικὴν, διάφορον κατὰ τὴν πτώσιν καὶ ἀριθμόν, ὅτε καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατος.

Ἄτι μὲν οὖν ἀντ' ὀνόματος, παντὶ τῷ δήλον. διὰ τί 15 δὲ ἀντ' ὀνομάτων, καὶ ποίων ὀνομάτων, εἰρήσεται μετ' ὀλίγον (24, 22—26, 21). ὡς δὲ καὶ ὀρίζει τὰ πρόσωπα, ῥητέον.

Πᾶσα ἀντωνυμία ἢ δεικτικὴ ἐστὶν ἢ ἀναφορικὴ [αἱ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον μόνως δεικτικά, αἱ κατὰ τὸ τρίτον καὶ 10 δεικτικά καὶ ἀναφορικά, ἐκεῖνος', ὄδε', οὗτος', ὑπεσταλμένης τῆς αὐτόσ', ἦτις πάλιν δεικτικὴ γίνεται συντασσομένη ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις. αἱ ὑπολειπόμεναι ἀναφορικά, ἢ τε εἶ, οὗ, οἶ, εἶ]. εἰ οὖν τὰ δεικνύμενα ὀρίζεται, καὶ τὰ ἀναφερό- 5 μενα γινώσκον ἐπαγγέλλεται προῦφεστῶσαν, ὅ ἐστι πάλιν πρόσωπον ὀρισμένον, ὀρθῶς ἄρα ὀρισμένων προσώπων παραστατικὴ ἢ ἀντωνυμία.

Φήσιν τις· «τί οὖν; οὐχὶ καὶ τὰ ῥήματα ὀρίζει»; ἀλλ' οὐ πάντα. τὰ γὰρ τρίτα τούτων ἀόριστα. γράφει γὰρ, τίς; καὶ περιπατεῖ, τίς; καὶ οὐκ ἄλλως ὀρισθήσεται ἢ ταῖς ἀντωνυμίαις, γράφει ἐκεῖνος', γράφει ὄδε'. — «ἀλλ' ἴσως καὶ τὰ κύρια ὀρίζει, μάχεται Αἴας', περιπατεῖ Δίων'». ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑπὸ τῆς ὁμωνυμίας πολλακίς ἀμφιβάλλεται. ὀρίζεται οὖν ἐν τῷ ἀλλά περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας' (M 349. 362) διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ Τελαμώνιος'. πῶς οὖν 15 τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ ἐτέρου ὀριστικὸν ἔτι κεκλήσεται; ἢ μέντοι ἀντωνυμία οὔτε ἀναφορικῶς νοουμένη οὔτε δεικτικῶς παραλαμβανομένη ἀμφιβάλλεται.

Ἴσως τισὶ δόξει τὸ κείνος δ' αὖ περι κῆρι μακάρτατος
 20 (ζ 158) ἀντικείμεθα· οὔτε γὰρ δεικτικόν, οὔτε ἐπὶ τι ὀριζόμενον
 ἀναφέρεται. ἀλλ' ἢ ἀναφορὰ ὡς ἐπὶ τι πρόσωπον πάντως
 ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνε-
 φώνησεν. «ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλή-
 μενος» (ω 260) τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν ὑποπίπτει.» ἀλλ' ἢ
 25 ὑπερβολὴ τῆς πρὸ ὀλίγου ἀποστάσεως διὰ τῆς ἀντωνυμίας
 ἐπεδείκνυτο, ὡς εἰ ἔλεγεν εἶ ἔτι ὑπὸ τὴν ὄψιν μου ὦν'.

Ἵτι δὲ κατὰ πτώσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορος ἢ ἀντωνυμία,
 δῆλον ἐντεῦθεν. ποία γὰρ ἀκολουθία τῆς ἐγὼ πρὸς δυϊκὸν
 11 τὸ νῶι', ἢ τῆς νῶι' πρὸς τὸ ἡμεῖς'; καίτοι καθολικοῦ ὄντος
 τοῦ τὰ δυϊκὰ <ἐν> παντὶ πτωτικῷ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου
 ἐκφέρεσθαι τῷ ἰδίῳ πληθυντικῷ. καὶ οὐκ ἀντίκειται τὰ ἄρθρα
 ἰδοῦ γὰρ Δωριεῖς τοί' καὶ ται', ἀφ' οὗ τὸ τῶ' δυϊκὸν καὶ τᾶ'.
 5 τὸ γοῦν μεγάλοι', ἐτερόπτωτον ὄν τοῦ μέγας', ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ
 δυϊκοῦ τὸ λ' ἐφύλαξε, καλῶ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν' (Σ 518).
 — ἔτι γε μὴν ἢ ἐμοῦ' πρὸς τὴν ἐγὼ ἀντίκειται, πρὸς τε
 τὴν δοτικὴν, εἶγε πᾶσα γενικὴ ἰσοσύλλαβος ὁμοτονεῖ τῇ δοτικῇ,
 ἀλλ' ἢ μὲν ἐμοί' ὀξύνεται, ἢ δὲ ἐμοῦ' περισπᾶται. — οὐδεμία
 10 αἰτιατικὴ ἐνικὴ εἰς ἑ λήγει· ἀνακόλουθος ἄρα ἢ ἐμέ'. — οὐ-
 δεμία δοτικὴ μακροκατάλητος ὀξύνεται· πῶς οὖν ἢ ἐμοί' καὶ
 ἢ σοί'; — ἀλλ' οὐδ' ὅλως δοτικὴ μονοσύλλαβος ὀξύνεται,
 πᾶσαι δὲ περισπῶνται, μνᾶ', γῆ'· πῶς οὖν ἢ σοί'; — οὐδὲν
 δυϊκὸν εἰς μόνον ἑ λήγει· πῶς οὖν νῶι' καὶ σφῶι'; — εἴ τι
 15 εἰς ὦ λήγει, θηλυκὸν ἔστι· πῶς οὖν ἐγὼ'; — τὰ εἰς ὦ ἢ ἑ
 οὐδέτερα, δόρυ', μέλι'· πῶς οὖν σοῦ', εἴ' ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν;
 Τὸ δὲ λέγειν, «αἱ μονοσύλλαβοι γενικαὶ εἰς οὐ λήγουσαι
 προσθέσει τοῦ σ' εὐθεῖαι γίνονται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ σοῦ' πάλιν
 ἀνακόλουθον», εὐηθεῖς ἰδοῦ γὰρ τὸ σοῦ'. ἀλλ' εἰ λέγοι τις
 «ἐπ' ὀνομάτων», οὐδὲ τὸ σοῦ' ὄνομα. ἄμεινον οὖν οὕτω· τὰ
 20 εἰς δίχρονα συνεσταλμένα λήγοντα οὐποτε ἰσοσυλλαβεῖ· πῶς
 οὖν ἀπὸ τοῦ σοῦ' τὸ σοῦ'; — μυρίους ἔστιν ἐπιχειροῦντα κανόνι

11 1 ἐν add. Bekker | 4 τῶ' τῶι A

δεῖξαι, ὡς οὐκ ἀκόλουθοι εἰσιν αἱ ἀντωνυμῖαι, θέματα δὲ ἴδια
 κατὰ ἀριθμὸν [καὶ πρόσωπον] καὶ πτώσιν.

Πρόκειται δὲ «ὅτε καὶ κατὰ φωνὴν γένους εἰσὶν ἀπα-
 ρέμφατοι», διὰ τὰς καλουμένας παραγωγούς, ἐπεὶ αὐταὶ διὰ
 τῆς φωνῆς τὸ ἔξωθεν πρόσωπον διαστέλλουσι, καὶ διὰ τοῦτο 25
 ἀκόλουθοι κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτώσιν. αἱ μὲντοι πρωτό-
 τυποι διὰ μὲν τῆς φωνῆς γένους ἀδιάστολοι εἰσι πάντοτε κατὰ
 πρῶτον καὶ δευτέρον πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν δεξέως
 ἢ τῶν γενῶν διαστολὴ παρεμφαίνεται. συνεξηγούμενον γὰρ
 ἔχει τὸ γένος ἢ δεῖξις. ὅθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ
 διὰ μιᾶς φωνῆς ἢ τριγένεια παρίσταται· τὸ γὰρ ἐγὼ' καὶ 30
 σοῦ' ἐπὶ παντὸς γένους. — νοητέον μὲντοι, ὅτι καὶ <αἱ>
 παραχθεῖσαι πάλιν κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον ἀνακόλουθοι τοῖς 12
 τε ἀριθμοῖς καὶ ταῖς πτώσεσιν εἰσιν· ἐμός' γὰρ καὶ νωίτερος',
 ἡμέτερος'. ποία γὰρ ἀκολουθία τοῦ ἐντὸς προσώπου ἐν τῷ
 νωίτερος' καὶ ἡμέτερος';

Αἴτιον παραλαμβάνουσι τῆς ἀκλισίας τὸ πᾶσαν λέξιν,
 τῶν τριῶν οὖσαν γενῶν παραστατικὴν, ἀκλιτον φυλάσσεσθαι, 5
 καὶ τοῦτο τεκμηριοῦνται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. «ἐπεὶ γὰρ τὸ τέσ-
 σαρες' καὶ τρεῖς' οὐ μιᾶ φωνῇ χρῆται κατὰ <τῶν> τριῶν γε-
 νῶν (τέσσαρα' γὰρ καὶ τρία'), διὰ τοῦτο κλίνεται, τεσσάρων'
 καὶ τέσσαρσι'· τὸ μὲντοι πέντε' καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ ὄντα
 κατὰ τῶν τριῶν γενῶν, ἀκλιτα. καὶ διὰ τοῦτο τὸ δυοῖν'
 κλιθὲν ἠλογήθη, τοῦ δύο' μοναδικοῦ καθεστῶτος. (τὸ γὰρ 10
 σώφρονε' καὶ τὸ φιλ<ι>άτρω' κλιθὲν οὐκ ἀντέκειτο· ἢ γὰρ
 τούτων ἐνικὴ ἐκφορὰ καὶ πληθυντικὴ οὐ τὰ τρία γένη ἐδήλου.)
 ὅθεν καὶ τὰς ἀντωνυμίας τὸ αὐτὸ ἀναδέχεται. ὅπου γὰρ
 εἰσι μοναδικαί, ἐκεῖ καὶ ἀκλιτοί· ὅπου δὲ τὸ γένος διαστέ-
 λεται, ἐκεῖ καὶ ἢ κλισίς.» — ὑπολαμβάνω δ' εὐλόγως τὰς
 πτώσεις τῶν τοιούτων σεσιγῆσθαι, συνεξηγασμένας τῇ τοῦ 15

11 23 Πρόκειται — 12 3 ἡμέτερος] haec aut omnia aut ex parte ex
 schol. in Dion. Thr. p. 86, 1—87, 3 videntur invecta

12 1 τε et ταῖς πτώσεσιν del. R. Schneider | 2 πρόσωπον A | 5 τε-
 κμηρονται A: corr. Bekker cl. pron. 87, 7 | 7 τέσσαρα A

γένους συγχύσει. τούτω γὰρ τῷ λόγῳ τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτικὰ ἀκώλυτον ἔχει καὶ τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετάβασιν.

Τὸ λέγειν, ὡς τῇ μὲν ἐμέο' ἀκόλουθος ἢ ἡμέων', τῇ δὲ ἐμοῦ' ἢ ἡμῶν', καθὼς αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἰσοσυλλαβοῦσι
 20 ταῖς ἐνικαῖς, ληρωῖδες. οὔτε γάρ, εἰ ἦν ἀκόλουθος, τὸ ἐν τὰ πλείονα ἐκανόνιζεν, οὔτε ἔστιν ἀκόλουθος· τὰ γὰρ ἐναντία ἔστιν. ἢ μὲν γὰρ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἠ ἀρχομένη, ἢ δὲ φιλοῦται, ἀπὸ τοῦ ε. <τί δ' ἂν> φῆσαιεν ἐπὶ τῆς ῥέο' καὶ ἡμέων', οὐδεμιᾶς ἔτι ἀφορμῆς οὔσης; — οὐχ ὑγιᾶς δὲ κάκεῖνο. «ἐπεὶ γάρ», φασιν, «ἀπὸ τοῦ ε ἀρχονται πᾶσαι ἐπὶ
 25 τοῦ πρώτου, ἀκολουθίας ἐχόμεναι, ἢ φύσις ἐν τοῖς τέλεσιν οὐδέποτε ποιεῖ σύγχυσιν». τί δὲ οὐχὶ πάλιν τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχεται; — δῆλον οὖν ὡς μόνον
 13 ἔνεκα σημαινομένου γενικὴν φαμεν τὴν ἐμοῦ' τῆς ἐγώ', καὶ ἔτι δυϊκὴν <τῆν> ἠδὲ, εἴγε καὶ ἐν ὀνόμασιν ἑτερόπτωτα, ὕδωρ ὕδατος, μέγας μέγαλου, καὶ ἐν ῥήμασιν ἑτερόκλιτα, ἐσθ(ί)ω ἔφαγον', φέρω οἶσω'.

Εἰ αἱ σύνθετοι τῶν λέξεων διηνεκῆς ἔχουσι τὸ σημαινό-
 5 μενον, καθάπερ ὁ μισάνθρωπος', ὁ φιλάνθρωπος' [καὶ φιλοπλάτων], πῶς οὐ γέλοιοι οἱ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἀποφαινόμενοι τὰς ἀντωνυμίας; καὶ γὰρ αἱ καλούμεναι σύναρθροι, πρόσωπα ἔχουσαι δεικτικά, δεκτικά οὐκ εἰσιν ἄρθρων, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἐμός εἴ' καὶ ἡμέτερος εἴ'. οὔτε αἱ ἀσύναρθροι
 10 ἐκτός εἰσιν ἄρθρων. Ἄττικοὶ γοῦν τὸν ἐμέ' Καλλιμάχος (fr. 315) καὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ' καὶ τὸν σὲ Κροτωπιᾶδην' καὶ
 15 Μένανδρος ἐν Ὑμνιδι (fr. 474) ἠὲν δὲ κατὰ πόλιν εἴρηκεν [τὸν] ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί. ἀλλ' εἰ καὶ ταῦτα παράλογον ἔχει τὴν σύνταξιν, ἀλλ' οὖν γε τοῖς ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ἐγὼ δὲ ἔγραψα', ἐμὲ δὲ ἐτίμησας'. τί οὖν οὐ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων σύναρθροι εἰρήσονται, ἢ ἢπερ ἐκ τῶν προτακτικῶν ἀσύναρθροι; καὶ ἀνάπαλιν ἢ ἐμός'

12 22 τί δ' ἂν add. Bekker

13 3 ἐσθ(ί)ω scripsi | 5 καὶ φιλοπλ. del. Matthias | 7 καλούμενοι A | 15 τουτονί] Schol. in Dion. Thr. 91, 5: τον ι A

καὶ ῥός' καὶ αἱ παραπλήσιοι, οὐ προσλαμβάνουσαι ὑποτακτικά 20 ἄρθρα, ἀσύναρθροι εἰρήσονται; οὐ γὰρ συστατὸν τὸ λέγειν ἐμός δὲ ἔδρασεν', εἰ μὴ προσθεῖναι τὸ δούλος', οὐ ἔστι τὸ ἄρθρον (ἀμέλει γοῦν καὶ οὕτω φαμέν, δούλος δὲ ἔδρασε'). τί [γὰρ] δ' οὐχὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον, λέγω δὲ τοῦ ἐμός εἴ', ἀσύναρθροι ῥηθήσονται, ἢ ἢπερ ἐκ τοῦ
 25 κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ἐμός ἐστι', <σύναρθροι>;

Ἐδείχθη ἄρα ὡς ἢ ἐπ' αὐταῖς κλήσις διέψευσται, εἰς τὰ 14 ἐναντία περισταμένη. οὐκ οἴμαι δὲ ἀκαιρον γενήσεσθαι τὸ καὶ τὸν λόγον τῆς ἀσυνταξίας παραθέσθαι. ἢ τῶν ἄρθρων σημασία ἄλλοτρία δεῖξεως καθέστηκεν, ἐπαγγέλλεται δὲ ἀναφοράν, ὃ ἔστιν ἀναπολούμενον πρόσωπον. ὀρθῶς οὖν τῶν προ- 5 τοτύπων, δεῖξιν σημαινοῦσων, κατὰ πρόταξιν ἀμοιρεῖ, καθ' ὑπόταξιν δὲ οὐκέτι, ἐγὼ δὲ ἐποίησα' ἀναπολεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν ἐγώ' [ὃς ἐποίησα] προῦφαστῶσαν.

Ἔστι καὶ οὕτως εἰπεῖν. αἱ ἀντωνυμίαι τοῖς πύσμασιν ἀνθυπαγόμεναι γινῶσιν πρώτην ἐπαγγέλλονται, τίς ἔγραψεν; ἐγὼ ἢ ὅδε' τὰ δὲ ἄρθρα δευτέραν γινῶσιν σημαίνει, ἄνθρωπος 10 ἦλθεν, ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν'· πλοῖον ἦλθεν, τὸ πλοῖον ἦλθεν, τὸ καὶ πάλαι γινωσκόμενον. πῶς οὖν δυνατὸν τὸ ἄρθρον προτάσσεσθαι τῆς πρώτης δεῖξεως; ἀκωλύτως γὰρ ὑποταγῆσεται, ἀναπολοῦντα ἐπὶ τὴν προκειμένην δεῖξιν, ἐμὲ δὲ ἐτίμησας'. — μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ αἱ παραγωγαί. δεικνύουσαι μὲν 15 γὰρ τὸ κτήμα ἀπρόσληπτοὶ εἰσιν ἄρθρων, ἐμός εἴ', ἡμέτερος εἴ'· ὑπὲρ δὲ ἀπόντος τοῦ κτήματος ἀναπολοῦσιν ἐπὶ τὴν προκειμένην γινῶσιν, ὃ ἐμός ἐστι φίλος', ὃ ἡμέτερός ἐστι οἰκέτης'. τούτω τῷ λόγῳ τὸ ὃ' ἐπὶ κλητικῆς δείκνυται, ὡς οὐ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων ἔχεται.

Ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑποτακτικῶν, ὡς ταῖς κτητικαῖς οὐ συντάσσεται. ἔφαμεν δὴ τὸ ἄρθρον παραλαμβάνομενον 20 γινῶσιν προϊούσαν ἐπαγγέλλεσθαι, τὰ δὲ κτητικὰ ἐλλειπῆ ἔστι τοῦ ἐφ' ὃ φέρεται ἢ κτήσις προσώπου· τὸ γὰρ Ἄριστάρχης'

13 24 τοῦ (ante κατὰ)] τῶν A: corr. Skrzeczka, qui sequentia supplevit

14 7 ὃς ἐπ. (ante προῦφ.) del. Bekker | 9 ὅδε] ὅδε A

καὶ ἐμός' ἀγνωστα κατὰ τὴν κτήσιν. πῶς οὖν τὸ γινῶσιν ἐπαγγελόμενον ἐπὶ τὴν ἐλλειπῆ προσώπου δεῖξιν ἀνευχθήσεται;

25 Ἐπιστατέον δὲ κακείνῳ τῷ λόγῳ, εἰ ὅλως τῶν προτακτικῶν ἄρθρων ἐπιδεικτικαὶ εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τουτέστι ἐν τῷ ὁ ἐμός' εἰ τὸ ὁ τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶν ἢ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος. τὸ δὲ ἐντὸς πρόσωπον νοούμενον, τουτέστι τὸ τοῦ κτήτορος, ἢ ἀντωνυμία ἐπαγγέλλεται, εἶγε τὴν τῶν

5 πρῶτων προσώπων μετάβασιν ὀρίζει· τὸ δὲ ἐκτός, τουτέστι τὸ κτήμα, οὐκέτι. ἐμός' γὰρ καὶ ὁός', καὶ ζητοῦμεν, τίς; οἶκος ἢ δοῦλος ἢ ἵππος; ἀόριστον οὖν τὸ τοιοῦτον. καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τὰ ἄρθρα συνοικειοῦσθαι τοῖς κτήμασιν, εἶγε τὸ ἡμέτερος', πληθυνόμενον κατὰ τὸ ἐντός, ἐνικὸν ἄρθρον προσπαλαμβάνει, ὅτι καὶ τὸ κτήμα ἐνικόν, καὶ ἀνάπαλιν τὸ ἐμοί',

10 ἐνικὸν ὄν κατὰ τὸν κτήτορα, πληθυντικὸν δὲ κατὰ τὸ κτήμα, πληθυντικὸν ἄρθρον λαμβάνει· καὶ καθόλου ἐπὶ πάντων ταῦτόν ἄν γένοιτο. — πρὸς τούτοις τὸ <ὁ> ἐμός πατήρ' μεταλαμβάνεται εἰς τὸ ὁ πατήρ μου· ὁμολογος οὖν ἢ ἐπὶ τὸ κτήμα ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου.

Διαψεύδουσι δὲ φασὶ τὸν λόγον· εἶναι γὰρ ἴδιον ἄρθρον τῆς ἀντωνυμίας καὶ ἴδιον τοῦ κτήματος. «τὸ γοῦν ὁ πατήρ

15 ὁ ἐμός φιλοσοφεῖ' ἑκατέρῳ ἀπένειμε τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐκ ἄν παρηκολούθει, εἰ μὴ καὶ ἡ ἀντωνυμία εἶχε τὸ ἄρθρον. — ἐπεὶ εἰ ταῦτόν ἦν ὁ ἐμός πατήρ' καὶ ὁ πατήρ [ὁ] ἐμός, καὶ πάντως μετατιθέμενον τὸ αὐτὸ σημαίνον ἐφύλασσαν, ὅπερ οὐ φυλάσσει· ὁ πατήρ' [γὰρ] ἐμός' τουτέστι οὐκ ἄλλου', ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ οὐκ ἄλλος'».

20 Οὐ πάνυ δὲ ἰσχυρὰ τὰ λεγόμενα. οὐ γάρ, ἐπεὶ μετατεθέντα τὰ ὀνόματα μετέλλαξε τὰ σημαίνοντα, εὐθέως καὶ οὐ τῶν ὀνομάτων τὰ ἄρθρα. ὁμολογούμενόν ἐστιν ἐν τῷ ὁ ἐχθὲς ἀνθρώπος', τοῦ ἐχθὲς ἀνθρώπου', ὁ νῦν ἀνθρώπος', τοῦ

15 2 επακουομένου A: corr. Bekker | 3 κτή. τὴν ἀντωνυμίαν A: corr. Uhlig | 12 διαφορα (post κτήμα) A: corr. Bekker | 15 απενεικεν A: corr. Bekker | 18 [γὰρ]: ὁ γὰρ Bekker lacuna non indicata: ὁ si in codice fuit, delendum est cl. 26—29, synt. 60, 16. 61, 14

νῦν ἀνθρώπου', ὡς τὰ ἄρθρα τῶν ὀνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν ἐπιρρημάτων, εἶγε καὶ συσχηματίζονται καὶ εἰς τοὺς 25 ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις. ἀλλὰ ταῦτα μετατεθέντα διακρούεται τὸ σημαίνον· τὸ γὰρ χθὲς ὁ ἀνθρώπος' ἢ νῦν ὁ Πτολεμαῖος' καὶ τὰ παραπλήσια οὐκέτι πλῆθος ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ἓνα καὶ τὸν αὐτόν, καιροῦ μόνον μεταβολὴν ἀναδεξάμενον. τί οὖν τὸ παράδοξον, εἰ καὶ τὸ ὁ ἐμός πατήρ' διαφέρει τοῦ ὁ πατήρ [ὁ] ἐμός';

«Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἄρθρα ὁμολόγησεν, ὅτι καὶ τῆς ἀν- 16 τωνυμίας ἐστὶ τὸ ἄρθρον.» καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον, εἶγε ἀπειράκις κατὰ μιᾶς εὐθείας δύο ἄρθρα παραλαμβάνεται. φαιμέν οὖν ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου', ὁ παῖς ὁ τοῦ βασιλέως', καὶ δῆλον ὡς κατὰ τῆς εὐθείας τὰ δύο ἄρθρα· ἢ γὰρ γενικὴ 5 ἀπέλαβε τὸ ἴδιον. ἦν δὲ τὸ μὲν κατ' ἀρχὴν ἀναφορὰν δηλοῦν, τὸ δὲ ἐξῆς, ὡς οὐχ ὁ ἄλλου. — ἀμέλει γέ τοι ἐστὶ, μεταλαμβάνοντα ἐπὶ τρίτου προσώπου γενικὴν πτώσιν, φάναι ὁ πατήρ ὁ ἐκείνου', ὁ φίλος ὁ τούτου', τοῦ ὁ' ἄλλου ἀναφερομένου ἐπὶ τὸ ὁ πατήρ'. πόθεν γὰρ ἐπὶ τὸ ἐκείνου' καὶ τούτου', εἶγε καὶ ἀσύναρτοι καὶ κατὰ γενικῆς πτώσεως; — πρὸς τούτοις ἐδείχθη (14, 3), ὡς τὰ ἄρθρα ἀποφεύγει τὰς δεῖξεις. 10 πῶς οὖν ἐν τῷ ἐντὸς προσώπῳ, δεικτικῶ ὄντι, ὅπερ ἐστίν, ὡς προεῖρηται, ἢ ἀντωνυμία, ἄρθρον ἐπὶ προσελύσεται, ὅτε οὐδὲ τῷ ἐκτός ὑπακουομένῳ, ὅτε ἐπὶ δεῖξεως λαμβάνεται, ἐμός εἰ φίλος', ἡμέτερος ὑπάρχεις οἰκέτης';

Χρὴ ἄρα καλεῖν, καθάπερ καὶ ὁ Τρύφων (fr. 28), πρωτοτύπους τὴν τε ἐγώ' καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ ἀπ' ἄλλων' παρα- 15 γωγούς δὲ καὶ κτητικὰς τὴν ἡμέτερος' καὶ νοίτερος', ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων τὴν γένεσιν ἔχουσι κτησίν τε δηλοῦσιν, ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνοντα, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν ὀνομάτων.

Οὐχ ὑγιές τε λέγειν, ὅτι τὰ ἄρθρα οὐ προστίθεται ταῖς

15 25 καὶ (post συσχημ.) del. Bekker.

16 4 κατὰ del. R. Schneider | 8 ὁ τούτου] Bekker: ο ἐκείνου (indicata corruptela) A | ἐπὶ] Skrzeczka: ὅτι A

20 ἀντωνυμίας, ὅτι ἐν τοῖς γένεσιν ἀδιάστολοι εἰσιν (ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου ἔρρηγν, ἵνα διασταλῆ τὸ γένος, ταῖς τε τὸ γένος διαστελλούσαις ἔδει μὴ προστίθεσθαι)· ἀρκετὴ γὰρ ἡ δεῖξις, δηλοῦσα τὸ γένος. — πρὸς τούτοις ἰδοῦ γένος σημαίνει ἢ ἐκεῖνος καὶ οὗτος, καὶ ἄρθρον οὐκ ἐπιδέχονται. — οὐδὲ γὰρ ἕνεκα διαστολῆς παραλαμβάνεται, ἐπεὶ οὐδὲ αὐτὰ διαστέλλει, συ-
25 νεμπεσόντα τοῖς γένεσι· τὸ γὰρ πῶν ἄρθρον τῶν τριῶν γενῶν ἐστὶ παραστατικόν, τό τε τοῦ ἄρρενικόν καὶ οὐδέτερον. ὡς ἐδείχθη οὖν (14, 3), ἀναφορικὰ ὄντα τὰς συντάξεις ἀποφεύγει.
17 Διπροσώπους τὰς κτητικὰς ὁ Δράκων ἐκάλει, «καθὸ δύο πρόσωπα νοεῖται, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος· μονοπροσώπους δὲ ἢ ἀπλᾶς τὰς πρωτοτύπους· ἀπαξ γὰρ ἐνικαί τε δυϊκαί τε πληθυντικαί τε νοοῦνται, αἱ δὲ δις
5 ἐνικαί ἐν τῷ ἑμὸς, δις δυϊκαί ἐν τῷ νωιτέρω, δις πληθυντικαί ἐν τῷ ἡμέτεροι. καὶ καθόλου ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ποικίλαι εἰσί». — καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ὀρῶνται διαφέρουσαι. αἱ πρωτότυποι καὶ ἐγκλίνονται, αἱ δὲ οὐ. ἀκολουθίας ἔχονται αἱ κτητικαὶ κατὰ κλίσειν καὶ ἀριθμῶν ἐν τοῖς τέλεσιν, αἱ δὲ πρωτότυποι οὐκέτι. αὐτοτελεῖς μετὰ ῥημάτων αἱ πρωτότυποι τῆς εὐθείας, ἐκεῖνος
10 γράφει, ἔγραφον ἐγώ, αἱ δὲ οὐ. καὶ ταῖς μὲν τοῦ αὐτοῦ προσώπου συνταχθήσεται ῥήμα κατ' εὐθείαν, σὺ γράφεις, ἐκεῖνος γράφει, ταῖς δὲ καὶ μεταβατικῶς, ἑμὸς εἶ, ἑμὸς ἐστὶ. καὶ αἱ μὲν τὸ γένος κατὰ πᾶν πρόσωπον δηλοῦσι τοῦ κτήματος, αἱ δὲ πρωτότυποι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον γένους ἀπαρέμφαται· αἱ γὰρ κατὰ τὸ τρίτον οὐκέτι [ἀσυνήθεις]· αὐτός γὰρ καὶ
15 ἐκεῖνος. καὶ αἱ μὲν ταῖς εὐθείαις ἀνθυπάγονται, αἱ δὲ κτητικαὶ [καὶ] ἀντὶ γενικῆς τῶν κτησαμένων· ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀπολλωνίου — ἐγώ, ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀπολλωνίου παῖς — ἑμὸς παῖς.

Ὁν τρόπον ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ἢ μετὰ τὸν δυϊκὸν αὐξήσις
20 πληθυντικὴ καλεῖται, Αἴας γὰρ καὶ Αἴαντε καὶ Αἴαντες· [καὶ

16 27 συντάξεις] δεικτικὰς praemittendum videtur

17 9 ἔγραφον ἐγώ suspectum | 11 καὶ (ante μεταβατ.) del. | εἶ] γράφει A; correxi | 15 καὶ (ante ἀντὶ) del. Skrzeczka

μάχομαι καὶ μάχεσθον καὶ μαχόμεσθα], ἐγώ τε καὶ γῶι καὶ ἡμεῖς, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὸ μετὰ τὸ δεύτερον τρίτον καλεῖται καὶ ἐν πλείοσι νοεῖται προσώποις [γράφει γὰρ καὶ περιπατεῖ]. παρὸν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν πιστώσασθαι τὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς οὐκ ἄλλο τι 25 ἐπενοήθη σχῆμα φωνῆς μετὰ τὸ δυϊκὸν ἢ μόνον τὸ πληθυντικόν· 18 τὸ γὰρ [λέγουσιν] οἱ ἄνθρωποι ἢ ἡμεῖς ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ τάσσομεν. ἐπὶ μέντοι τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τρίτα καὶ πλείονες αἱ φωναὶ ἐσχηματίσθησαν, εἴγε ἐκεῖνος, εἶδε, οὗτος, αὐτός, ὅδι, ὁ δεῖνα. καὶ μήποτε εὐλόγως. εἰ γὰρ παρὰ τὰ ἄλλα
5 μέρη τοῦ λόγου ἐν προσώποις ὄρισται, ὀρθῶς ἄρα καὶ ἡ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις διαφορὰ διήρθρωται, δείξει μὲν ὡς ἐκεῖνος, ἀπουσία δὲ ὡς αὐτός, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι· τὸ μὲν γὰρ οὗτος ἐγγύτητα σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος διάστημα. — ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν κτητικῶν πλείονα τρίτα ἔστιν ἐπιδείξαι. ἐν γὰρ τῷ ἑμὸς ἐστὶ πρῶτου πρὸς τρίτον, καὶ ἔτι ἐν τῷ σός 10 ἐστὶ δευτέρου πρὸς τρίτον· καὶ σαφὲς ὡς ἐν τῷ εἶς δύο τρίτα, ἐξ ὧν τὸ κτήμα κᾶν μὴ ὀρίζηται, οὐ μάχεται· ἐδείκνυτο γὰρ (15, 5) ὡς οὐκ ἀντωνυμία· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν (ἐν τῷ) σφέτεροι πολλὰ τρίτα.

Ἡ μὲν ἐν τοῖς ὀνόμασι παραγωγὴ εἶδος καλεῖται· εἶδει γὰρ παραπλήσιόν τι παραδέχεται κατὰ τὴν ἑτεροίωσιν τοῦ 15 τέλους, δι' οὗ γνωρίζεται. ἡ δὲ ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ἀντωνυμίας μεταβάσις πρόσωπον· ἐπιτήδειον γὰρ τοῦτο δεῖξιν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν διάθεσιν παραστήσαι. ὀρθῶς οὖν ἡ διορίζουσα λέξις τὰ προκείμενα πρόσωπον ἐκλήθη.

Ὅπερ ῥητέον ἐν μὲν τῇ περὶ ἑαυτοῦ ἀποφάσει, πρῶτον, εἴγε καὶ ἡ ἐν τοῖς ἐξῆς προσώποις ἀπόφασις ἐξ αὐτοῦ γίνεται· 20 ἐν δὲ τῇ πρὸς ὃν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον· ἐν δὲ τῇ μήτε προσφωνούσῃ μήτε προσφωνουμένῃ, τρίτον.

17 25 ἐπινοήθη A | μετὰ in transitu ad novam paginam duplicavit A

18 12 ἀντωνυμία] sc. ὀρίζει τὸ κτήμα, sed mente sola haec supplenda esse vix credibile | ἐν τῷ add. R. Schneider | 20 ἐν δὲ τῇ (ante πρὸς ὃν) Bekker: ἐν δὲ τῷ A

19 Οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι πρῶτον πρόσωπον τὸ ἀποφαινόμενον, καὶ ἔτι δεύτερον τὸ πρὸς ὃν ὁ λόγος, καὶ τρίτον τὸ περὶ τινος. — εἰ γὰρ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὰς τρεῖς φωνὰς ἀποφαίνεται, ἐγὼ, σύ, ἐκεῖνος, δῆλον ὡς καὶ τὸ πρῶτον λέγον εἰρήσεται, καὶ ἔτι τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον. — ἀλλὰ μὴν καὶ «τὸ σύ πρὸς ὃν ὁ λόγος» τί δέ; οὐχὶ καὶ τὸ ἐκεῖνος λέγεται πρὸς τινά; — ὑπὲρ τινος πᾶν τε πρόσωπόν τε ἔστι· πῶς οὖν περὶ τινος μόνον τὸ τρίτον, κοινῆς οὐσης τῆς λέξεως κατὰ πάσης οὐσίας;

Τὰ γοῦν πληθυντικὰ τοῦ πρώτου προσώπου ἐμπεριεκτικὰ
10 δύναται εἶναι καὶ παντὸς προσώπου, ἅπερ τινὰ ἔστι. πῶς οὖν μόνον τὰ τρίτα περὶ τινος; δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ἡ ἐν τοῖς ἐνικαῖς προσώποις ἐκφορὰ εἰλικρινῶς πρῶτον ἐπαγγέλλεται πρόσωπον, καὶ ἔτι ἡ ἐπὶ τοῦ δευτέρου δεύτερον· τὸ δὲ ἐπὶ δυϊκοῦ ἢ πληθυντικοῦ σύλληψιν ἀναδέχεται ἑτέρων προσώπων. καὶ τὸ μὲν
15 πρῶτον ἢ μετὰ δευτέρων ἢ τρίτων, ἢ καὶ μετὰ δευτέρων καὶ τρίτων. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περὶ ἑαυτοῦ καὶ πολιτῶν ἀπόντων, ἡμεῖς ἠριστεύσαμεν, σύλληψιν πεποιήται τρίτων μετὰ πρώτου· ὁ δὲ παρόντων, ἡμεῖς αἴτιοι ἐγενόμεθα, πρώτου καὶ δευτέρου, εἶγε πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτῶν. ὁ δὲ λέγων ὑπὲρ ἀπόντων πολιτῶν πρὸς πολίτας, ἡμεῖς τῆς μάχης αἴτιοι ἔσμεν,
20 καὶ δευτέρων σύλληψιν ποιῆται, ἐν ᾧ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται, καὶ τρίτων, ἐν ᾧ ὑπὲρ ἀπόντων διαλέγεται, ὑπερ ἴδιον ἦν τρίτου. τὸ δὲ δεύτερον ἢ καὶ δευτέρων σύλληψιν ἢ καὶ τρίτων. πρὸς μὲν γὰρ πάντας παρόντας ἢ ἀπόντας δευτέρων σύλληψις, πρὸς δὲ τινὰς μὲν ἀπόντας, τινὰς δὲ παρόντας, ὡς εἰ Ἄλέξ-
25 ξανδρος πρὸς τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις, ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, δευτέρων καὶ τρίτων. τὸ γὰρ τρίτον πάντοτε ἐν τρίτοις νοεῖται.

20 Ἐτι γε μὴν ἐπὶ δυϊκοῦ σύλληψις γενήσεται, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τρισὶ προσώποις, ἀλλ' ἐν δυσὶ· πόθεν γὰρ τὸ δυάδος παραστατικὸν σύλληψιν τριῶν ποιήσεται; καὶ πρώτου μὲν πρὸς
5 τρίτον, ἡδὲ δ', ἐγὼ Σθένης τε' (I 48), πρὸς δὲ δεύτερον,

19 2 τρίτον τὸ] R. Schneider: τὸ τρίτον A | 4 τὸ πρῶτον] Skrzeczka: πρῶτον τὸ A | 6-7 utrumque τε abundare videtur; forsitan latet lacuna

πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ (E 219)· καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων, γυιώσει μὲν σφῶιν ὑφ' ἄρμασι' (Θ 416)· δευτέρου δὲ καὶ τρίτου, σφῶι μὲν αὖθι' (M 366)· ἐξηγήσεται γὰρ αὐτὸς πρὸς 10 παρόντα μὲν τὸν Αἴαντα, ἀπόντα δὲ τὸν Λυκομήδη, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης' (M 366).

Χρῆ μέντοι κάκεινο προσηληφέναι, ὅτι, κὰν πλήθος ἀποφαινῆται, οὐ διαπίπτει πάντως ὁ λόγος. πάλιν γὰρ ἕκαστος 15 τῶν φωνούντων σύλληψιν ποιῆται τῶν σὺν αὐτῷ ἀποφαινόμενων· ἕκαστος γὰρ τῶν ἐν πλήθει μοῖρα τοῦ ὅλου. αἱ γοῦν ἐπαφαὶ τῶν ὑπερμεγέθων σωματῶν ἀπὸ βραχέος τινὸς μέρους τὸ ὅλον σῶμα δηλοῦσιν.

Ὁ δὲ λόγος ἅπας συντείνει καὶ ἐπὶ τὰ ῥήματα, τῶν προστακτικῶν εὐλόγως ὑπεσταλμένων. εἰ γὰρ κεχώρισται τὸ 20 προστασσόν τοῦ προστασσομένου, πρῶτον δὲ ἔστι τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφαινόμενον, δῆλον ὅτι περισσὸν ζητεῖν τὸ τούτων πρῶτον πρόσωπον. δεῖ μέντοι νοεῖν, ὅτι τὸ χάζόμεθ' ἐφ' ἵππων' (E 249), τό τ' ἄνδρας κτείνωμεν' (Z 70), καὶ τὰ παραπλήσια ἠθικῶ- 25 τερον ἀναπεφώνηται, τῶν ὑποτιθεμένων ἑαυτοῦς [καὶ] συλλαμβανόντων· οὐ γὰρ ἄντικρυς προστακτικαὶ αἱ τοιαῦται ἐκφοραὶ.

Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ κλητικῆς<ν> προσώπων, τίνα τέ ἔστιν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κτητικαῖς.

Εἰ κλητικὴ ἔστι κλήσις τῶν πέλας, ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα 5 κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων (καὶ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιῆται) οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἡ ἀπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτὸς' [καὶ ἐκεῖνος, μεῖνος ἀνὴρ, εἴ μεῖο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοί' (δ 145)], ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ [οὔτος] ἐκεῖνος. ὑπερ οὐ προσίσταται ἡ κλητικὴ. καὶ τούτου πίστις τὸ 10 τὴν μὲν οὔτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι, καθὼς πλησιάζει. ὡ οὔτος, ἢ οἴη στρατεῖαν ἐσσεῖσθαι; Σώφρων (fr. 57). Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν (fr. 51)· οὔτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσει ἴσβοτων†;

20 6 νῶ τῷδ' Homerus: νῶτον A | 8 γυιώσειν Homerus | 13 σὺ καὶ] δ add. A

21 5 καὶ γὰρ] Uhlig: οὐ γὰρ A | 9 οὔτος del. Skrzeczka | 13 σβοτων] Στράτων vel simile nomen (Βάτων Bergk) subest

15 Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (v. 1)· οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακό-
 δαιμον Ξανθία; — ἄλλοι δέ τινες υπέλαβον ὠλιγορῆσθαι, ἐπεὶ
 ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. «δέον γάρ», φασί, «τὴν σὺ παρελιφθῆναι·
 ἐχρῆν τε εἰς ἑ λήγειν, καθὼ τὰ τοιαῦτα τῶν πτωτικῶν εἰς ἑ λήγει
 κατὰ τὴν κλητικὴν· ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον
 20 προσέλαβεν ἐν τῷ ὦ οὗτος.» πᾶν δὲ εἴηδες τὸ τοιοῦτον.
 δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ ἐκείνος [καὶ ἔτι τὸ πόσος
 καὶ πῶς] ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς
 τὸ οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάσσεται. κλητικὴ γὰρ κλήσις
 τοῦ πέλας, πέλας δὲ ἐστὶ τὸ οὗτος, κλήσεως ἄρα τεύξεται. —
 προαλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχασθαι· ἐκπίπτει γὰρ τῆς
 25 τῶν ἄρθρων ἐννοίας. ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθή-
 σεται καὶ τὸ ὦ. — ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ὅς ἔληξεν
 ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ ἰδὸς φίλος (ρ 415). ἄλλως τε ἐδείχθη-
 σαν (10, 27) πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι.

Ἐπὶ γε μὴν τῶν κτητικῶν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ πρώτου·
 30 οὐδὲν γὰρ ἦν ἐμποδῶν, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ κτῆμα προσ-
 22 φωνεῖν, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη (α 45), παῖδες ἐμοί
 (γ 475), ὦ (ἐ)μαὶ τοῦ (ἀ)πίοντος ἄγκυραι (Callimachi fr. 97
 Schneider)· οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, καθάπερ τινὲς φήθησαν
 5 διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. «ἐνικὸν μὲν γὰρ τὸ κατὰ
 τὸ τέλος, τουτέστι τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν δὲ τὸ κατὰ τὸ
 ἄρχον, ὅ ἐστι τοῦ κτήτορος. πῶς γάρ» φασί «πληθυντικὸν
 καὶ ἐνικὸν ὑφ' ἑν κεκλήσεται; εἰ γοῦν ἰσάριθμα γένοιτο κατ'
 ἀμφοτέρω, συστήσεται».

Πρῶτον οὐδεμία χρῆσις· ἔπειτα οὐδὲ λόγος ἀπαιτεῖ. εἰ
 10 γὰρ αἱ κλήσεις οὐ πρὸς κεχωρισμένα πρόσωπα, τὰ δὲ τῶν
 κτητόρων κεχώρισται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς
 φωνῆς παραληφθήσεται, οὐ δυνάμενα παραληφθῆναι; ἀμέλει
 τὰ τοῦ πρώτου, ἀναδεξάμενα τὸν λόγον, καὶ τὴν χρῆσιν
 ἐπέδειξεν.

22 12 παραληφθῆναι] Bekker: παραληφθήσεται cum signo corrup-
 tae A

Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν οἰκείωται τοῖς
 κτητικαῖς ὀνόμασι, καθὼ ἀμφοτέρω δύο τρίτων παραστατικά, 15
 τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ κωλύον φάναι
 Ἀριστάρχει, οὐδὲ τὸ σφέτερε ἄρα ἀπόβλητον.

Εἰ τὸ ἡμέτερε κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἐνικὸν ὑπάρχει,
 ὅπερ καὶ ἐσχηματίσθη παρὰ τῷ ποιητῇ, γαμβρὸς ἐμὸς θύγα- 20
 τέρ τε (τ 406)· ἐν τρόπον ἀντὶ τοῦ γαμβρέ, οὕτως [ἀν]
 ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ὅπερ ἴσως ἄηθες, ἐπεὶ οὔτε συνεχὲς παρὰ τῷ
 ποιητῇ, σολοικισμοῦ τε ὑπόφασιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῇ ἐμέ
 αἰτιατικῇ ὁμοφωνεῖν.

Ἀκολούθως σκεπτέον ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, 25
 τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὐθείαις αὐτῶν τὰ ῥήματα συνταγῆσεται
 καὶ πότε οὐ. — ταῖς μὲν γὰρ πλαγίαις πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ 23
 τῶν ῥημάτων διαθέσεις ἐπὶ τινὰ πλάγιον φέρονται ἢ ὀνόματος
 ἢ ἀντωνυμίας ἢ μετοχῆς, Ἐρύφονι ἔδωκας, ἐμοὶ ἐλάλησας,
 ἐτίμησας τὸν νικήσαντα· τῆς γὰρ τοιαύτης συντάξεως οὐκ
 οὔσης, οὐδ' ἢ ἐπὶ πρόσωπον μετάβασις νοεῖται. 5

Τινὲς μὲν οὖν υπέλαβον ἐντελεστέραν εἶναι τὴν μετὰ
 ῥημάτων καὶ ἀντωνυμιῶν φράσιν, εἴγε ἐπ' ἐνίων συντάξεων,
 ὑφαιρουμένων τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῆ τὰ τοῦ λόγου γίνεσται.
 ἐντελεῖς μὲν γὰρ τὸ ἐγὼ <μὲν> παρεγενόμην, σὺ δ' οὐ παρέ-
 10 τυχες, ἐλλειπὲς δὲ τὸ παρεγενόμην μὲν, οὐ παρέτυχες δέ. —
 ἐγὼ δὲ οὐκ οἶμαι τὰς τοιαύτας φράσεις ἐλλειπῆς εἶναι τῶν
 ἀντωνυμιῶν, ὅπου διὰ ῥημάτων κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ
 δεύτερον ἢ τῶν ῥημάτων παράθεσις ἀναπληροῖ τὴν τῶν προ-
 σώπων μετάβασιν, περισσὸν μέντοι τὴν παράθεσιν ὑπολαμβάνω,
 εἰ μὴ διαστολῆς ὁ λόγος χρήζοι. τὸ γὰρ ἤομεν ἀχνύμενοι 15
 (κ 570) καὶ τὸ ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχε (Ε 287) καὶ σχεδὸν
 ὅλη ἢ χρῆσις τοῦ βίου, πλήρης οὔσα τῆς τοιαύτης συντάξεως,
 δόξειεν ἂν ἐλλείπειν. πέφυκε γὰρ ἢ μὲν τῶν ῥημάτων ἐκφορὰ

22 21 ἀντὶ (post τρόπον)] R. Schneider: ἀπὸ A | ἀν del. Uhlig
 23 9 μὲν add. Bekker

20 μετὰ προσώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθείαν καὶ πρᾶγμα δηλοῦν, ἢ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον πρόσωπον καί, εἰ δέοι, διαστολήν. ὅταν οὖν τὰ ῥήματα παρατεθῆ, περισσόν ἐστι τὰς ἀντωνυμίας λαμβάνειν τῆς εὐθείας, εἴγε, δι' ὃ παρετίθεντο, ἐπληροῦτο διὰ τῶν ῥημάτων. τοῦ μέντοι λόγου δεομένου ἀντι-
25 διαστολῆς, καὶ τῶν ῥημάτων μὴ δυναμένων ἐτι τοῦτο ἀναπληρῶσαι, ἐξ ἀνάγκης παραλαμβάνονται αἱ τε κατὰ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμεῖς κατέβημεν', ἐγὼ θεασάμην', καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. τούτω δὲ τῷ λόγῳ κάκεινο ἀσύστατον καθειστήκει· αἰρομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν διαστολῆς εἴχε χρεῖαν ἢ συμπλοκὴ τῆς φράσεως, ἐγὼ μὲν παρεγεγόμεν', σὺ
30 δὲ <οὐ> παρέτυχες'.

24 Ἐπὶ τρίτου οὐ συντείνει τὰ τοῦ λόγου. πάντοτε γὰρ δεῖ τῷ τρίτῳ τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεισθαι, δι' οὗ τὸ λειπόμενον ἀναπληρωθήσεται. γράφει γὰρ· τίς ἐπιζητούμεν, καὶ ἐν διαστήματι ἐκεινος', ἐν δὲ ἐγγύτητι οὗτος', ἢ ἐν ἀνα-
5 φορᾷ αὐτός', ἢ ἐν ὀνόματι περιπατεῖ Σωκράτης'. οὐκ ἀντίκειται τὸ βεῖ' ἢ βροντᾶ' ἢ ἀστράπτει', αὐτοτελῆ ὄντα· ὑπακούεται γὰρ πάντως ὁ Ζεὺς', εἴγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια.

Χρῆ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν
10 αἱ ἀντωνυμῖαι, αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα' (δ 649), αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα' (θ 443). εἰ γὰρ ἡ αὐτός' ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ῥήματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης τὸ τῆς ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορά;

Διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῶς τινι λόγῳ αἱ ἐγκλι-
15 τικαὶ τῆς εὐθείας ἐσιγήθησαν, πάσης φράσεως μεταβατικὸν ἐν προσώποις ἐχούσης τὸ ῥήμα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία. — πρὸς γε μὴν τοῖς εἰρημένους, οὐδ' αἱ ἀνθυποφερό-

23 20 μετὰ—πρᾶγμα] μετὰ πράγματος καὶ πρόσωπον τὸ κατὰ τὴν εὐθεῖαν Uhlig | 27 ὁμοίων] Uhlig (cl. synt. 116, 20): ὀνομάτων A | 29 συμπλοκῆ] Bekker: συστολή A | 29-30 συ δε περιετυχες A: corr. Bekker

24 13 ἀντιδιασταλτικὴ A

μεναι τοῖς πύσμασιν ἐκτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γὰρ ᾧδέ τις ἀποφαινοίτο, τίς ἐγραφε; τίς διετάξατο; φαμέν ἐγώ, ἐξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πύσμα ἀορίστου προφορᾶς τὸ δεδρακὸς 20 πρόσωπον.

Ὡς μὲν οὖν τὸ ῥήμα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται· νῦν δὲ ῥητέον ὡς καὶ αὐτα<ι> τὰ ὀνόματα ἀποθλίβουσιν ἀντ' αὐτῶν παραλαμβάνομεναι. τὰς μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις <συμβέβηκεν> ἐν προσώποις τρίτοις νοεῖσθαι, μόνην δὲ 25 τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ, ὡς ἐν τῷ ᾧ σὺ Ἀρίσταρχε'. ὁ οὖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενος ἢ πρὸς τινὰ ἀπερειδόμενος τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου ἠδυνάτει προσχρησθαι τοῖς 25 ὀνόμασιν, ὡς προεῖρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοις προσώποις ἐνοεῖτο, χωρὶς εἰ μὴ τὰ τῆς ὑπάρξεως ῥήματα συντάσσεται. τῆνικαῦτα γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τὰ ὀνόματα ἐτάσσεται, καὶ μάλα εὐλόγως· οὐ γὰρ ἐτι ἢ ἀντωνυμία τὸ ἴδιον τινὶ παρηκολουθηκὸς ἠδύνατο παρασθῆσαι. φαμέν γὰρ οὖν Ἀρίσταρχος λέγομαι', 5 μακρὸς ὑπάρχω'. ἀναγκαίως οὖν αὐταὶ παραλαμβάνονται κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, κοινὴν προσώπων μετάβασιν δηλοῦσαι. ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων οὐκ ἐξ ἀνάγκης παραληφθήσονται· δυνατὸν γὰρ προσχρησθαι καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Ἀριστοφάνης', χωρὶς εἰ μὴ δεῖξαι δέοιτο ὁ λόγος, καθάπερ ἐπὶ τοῦ 10 οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος' (Γ 229)· οὐ γὰρ μόνον τῷ τὴν ποιότητα παριστάντι ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητούντος τοῦ λόγου ἐπηνέγκε τὸ ἀντωνυμικόν. ἄλλως τε ἢ γινώσις τῶν κυρίων ὀνομάτων οὐ δῆλος ἄπασιν· ὅθεν ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβά- 15 νομένην ἐπὶ παντὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐσίας γὰρ αὕτη μόνον παραστατική. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ, οὐσίας μόνον ἀντιληπτικὸς γενόμενος, οὐκέτι δὲ καὶ τῆς παρακολουθούσης ποιότητος διὰ τὴν ἀδηλίαν τοῦ καταστήματος, ὀρίζει μὲν τὸ ὑποκείμενον πρόσωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν, τίς δ' οὗτος 20

24 23 αὐταὶ R. Schneider | 24 συμβέβ. inserui | 26 ἀπερειδ.] Bekker: ἐπερειδ. A | 27 αὐτοῦ (ante τοῦ προσφ.)] εαυτου A corr.

25 13 ἐπηνέγκατο ἀντ. A: corr. Guttentag

κατὰ νῆας' (K 82)· ὁ δὲ τὸ ἴδιον δηλοῖ, γινώσκει Ἀτρεΐδην' (K 88).

Ὡς μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκις παραλαμβάνονται ἀντ' ὀνόματος, εἰδείχθη. ἴσως τις ὡς μαχόμενα ταῦτα παρα-
 25 λήφεται δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δῖω' (H 75), καὶ τὸ οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δέ Ζῆν' ὑπατον μῆστωρα' (Θ 21)· ἰδοὺ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντες
 30 ὀνόματι προσχρῶνται, τοῦ λέγεσθαι ἢ ὑπάρχειν μὴ συντεταγμένων. ἀλλ' οὐ τὰ ἐν σχήματι λαμβανόμενα, καὶ ταῦτα ὀλιγάκις, κανὼν τῶν πλείστων. ἄλλως τε ἔμφασιν ὑπεροχῆς τὰ τοιαῦτα σημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωπος δὲ λεγόμενον ἐπὶ
 26 τρίτου ἂν ἠκούετο, Ὡςτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι' (ι 369), εἰ μὴ ἀνθυπαλλαγῆ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύτερον αὐτὸ ἐπέστρεψε, τὸ δὲ τοι ξεινήμιον ἔσται' (ι 370). ὁμοιον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ
 5 Τηλεμάχου, ὧ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνήρ', δε λαὸν ἡγεира' (β 40. 41)· πάλιν γὰρ πρώτου διὰ τὸ ἡγεира'. οὐκ ἄλογον δὲ τὸ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκφορὰν ἐν τρίτοις νοεῖσθαι, ἐπεὶ αἱ διαθέσεις τῶν ὀνομάτων οὐ τὸν πρὸς τινα λόγον ἔχουσιν ἀλλὰ τὸν περὶ τινος.

Αἱ ἀντωνυμῖαι οὔτε ἀντὶ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων,
 10 οὔτε ἀντὶ ἐπιθετικῶν, εἴγε αἱ μὲν ὀρίζουσιν ἐν τι, τὸ δὲ προσηγορικὸν διήκει κατὰ πλείωνων, ἄνθρωπος, ἵππος'. τὸ δὲ ἐγὼ εἰμι ὁ ταῦτα δρῶν ἀντὶ ὀνόματος κυρίου τοῦ Τρύφων' ἢ Δίων'. ἀλλὰ μὴν τὰ ἐπιθετικά ἢ πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάθεσιν ψυχῆς δηλοῖ ἢ τι τοιοῦτον· αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι οὐδενὸς
 15 τούτων παραστατικά, μόνον δὲ οὐσίας. ἀμέλει τὸ λευκός ἐστιν ἢ μέλας' ἢ ἀγαθός' εἰς ἀντωνυμίαν οὐ μεταλαμβάνεται, τοῖς δὲ κυρίοις τὰ ἐπιθετικά συναρτᾶται, μακρός ἐστι Τρύφων', λευκός ἐστι Δίων'· φαμὲν δὲ ἐγὼ λευκός εἰμι, ἀγαθός εἰ σύ· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν ἀντὶ κυρίων δεῖκνυνται παραλαμβάνόμεναι.
 20 ἔτι καὶ τὸ ἵππος με ἐλάκτισε', μεταλαμβάνόμενον εἰς τὸ οὗτός

25 27 ἐρύσαιτ'] μερυσετ' A

26 5 λαὸν ἡγεира A | 10 τὸ δὲ] ατο δε A | 16 μεταλαμβάνονται A

με ἐλάκτισεν, οὐκέτι κοινότητα τοῦ ἵππου ἐπαγγέλλεται, τὸν δὲ ἰδίως νοούμενον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τινες τῶν λέξεων ἀμφιβάλλονται, πότερον ἀντωνυμῖαι ἢ ὀνόματα, διὰ τινος ὁμοιότητος ἢ κοινὰς παρακολουθήσεις, καὶ περὶ τούτου λεκτέον, ἵνα τάκριβες τοῦ λόγου 25 προσγιγνώμενον τὸ δισταζόμενον κατὰ τάσδε τὰς λέξεις ἀποτρίψηται.

Τὰ γοῦν ἐγκλιτικὰ τῶν πτωτικῶν ἀντωνυμίας φασὶν εἶναι, τίμησόν με, κόψε γὰρ αὐτόν (M 204), οὐδέ τί μοι περίκειται' (I 321)· «διὰ τοῦτο τὸ τις', ἐγκλιτικὸν ὄν, ἀντωνυμία, 27 ἤλθέ τις ἄνθρωπος'. — τὰ τε εἰς ζ λήγοντα ὀνόματα, μονοσύλλαβα ὄντα, ἐκτείνεται, Κρής', θῆς', παῖς', θίς', εἶς', τὰ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν συστέλλεται, σός', θς', σφός'. — αἱ εἰς νᾶ λήγουσαι αἰτιατικά εἰς ν λήγουσι κατὰ τὸν τοῦ οὐδετέρου 5 παρασχηματισμὸν, μέλανα μέλαν', τάλανα τάλαν', τέρενα τέρεν', ἔνα ἔν'. πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ πινᾶ οὐχὶ πίν', ἀλλὰ τι; τὸ δ' ἀνακόλουθον ἐν ἀντωνυμίαις· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκειμένον. — καὶ ἐκ τοῦ [μῆ] παρὰ Δωριεῦσι μὴ περισπᾶσθαι, καθὸ παιδῶν, παντῶν, Τρωῶν'. — οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμῖαι, τὰ δὲ ὀνόματα οὐσίαν μετὰ ποιότητος· τὸ οὖν τις', 10 οὐσίας ὄν μόνον παραστατικόν, ἀντωνυμία. — ἔτι ἀνταποδίδοται τῷ ποῦ' τὸ ἐκεῖ, καὶ γίνεται ἐν μέρος λόγου [τῷ ποῦτε' τὸ ὅτε']· καὶ τῷ τις' οὖν τὸ ἐγώ'· ταῦτόν ἄρα.»

Ἐγὼ δ' οἴμαι πᾶσαν λέξιν μᾶλλον ἀντωνυμίαν παραδεχθῆναι ἢ περὶ τὸ τις' καὶ τὰ τῆς τοιαύτης σημασίας ὀνόματα, λέγω δὲ τὸ ποῖός', πόσος'. τὸ γὰρ ἐναντιώτατον τῆς ἀντω-
 15 νυμίας, ἀόριστά ἐστιν, αὐτῆς ὀρίζουσης πρόσωπα. εἴτε γὰρ πυσματικῶς εἴτε ἀποφατικῶς λαμβάνοιτο, σαφές ὅτι ἀόριστα. ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ πυνθάνεται, ἀγνοεῖ, τὸ δ' ἀγνοούμενον οὐχ ὀριστόν· ὁ δὲ λέγων ἀποφατικῶς ἤλθέ τις' οὐκ ἐπὶ τινα γνωριζόμενον ἀπερείδεται. πῶς οὖν οὐ παρέλκουσα ἢ ζήτησις;

27 15 ταῖς ἀντωνυμίαις A: correxi cl. synt. 306, 23

«Ἄλλὰ τὸ τίς, ἀποφατικὸν ὄν, ἐγκλίνεται.» ἀλλ' οὐδεμία ἀντωνυμία, εὐθείας οὔσα, ἐγκλίνεται, τὸ δὲ τίς εὐθείας· πῶς οὖν ἀντωνυμία; ἄλλως τε οὐκ ἴδιον ἀντωνυμίας ἐγκλισίς, ἀλλὰ καὶ ῥημάτων, ὡς τὸ ἐστίν, εἰσίν, καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ, ὁ τε, καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ ποτέ, πῶς. οὐκ ἐπει 25 οὖν ἐγκλίνεται τὸ τίς, ἀντωνυμία. — «πῶς οὖν οὐ τείνεται μονοσυλλαβοῦν ὡς τὰ ὀνόματα;» τοῦτο φωνῆς κατηγορήματα, οὐ τοῦ νοουμένου ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἡ ἀυχένος παράλογός ἐστιν, ἀλλ' ὄνομα· τὸ πέποσχα ἡμάρτηται, ἀλλὰ ῥῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ σύντομος τῆς πύσεως ἀνάκρισις τὸ μακρὸν ἰ παρητήσατο. — εἰς ἰ δὲ λήγει τὸ οὐδέτερον, καθότι τὰ συστελλόμενα τῶν 30 διχρόνων ἀποβολῆ τοῦ ξ τὸ οὐδέτερον ποιοῦσι, ταχύς ταχῦ, 28 ἤμισυς ἡμισύ, μέγας μέγα, εὐχαρις εὐχαρι· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ τι. — αἱ ἀντωνυμῖαι ὀρθοτονούμεναι [καὶ ἐγκλινόμεναι] αὐτὸ μόνον διαστελλοῦσι τὰ πρόσωπα [καὶ ὀρθοτονούμεναι ἀντανακλῶνται]. τῷ δὲ τίς οὐ ταῦτον παρηκολούθει. οὐ γὰρ 5 ἔνεκα διαστολῆς τὸ τίς ὀξύνεται, ἀλλ' ἔνεκα πύσεως. — τῷ τίς τὸ ἐγὼ ἀνθυπάγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀρίσταρχος, ἄλλα μυρία προσώπων δεικτικά. — τὰ τε πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ πόσος, καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ποῖος, καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ πηλίκος, καὶ κατ' οὐσίας, ὡς τὸ τίς. καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀντωνυμία.

10 Οὐκ ἔστιν εὐλογον κατατρέχοντα τῆς φωνῆς φάναι ὡς οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς ἰς ἢ εἰς νος ἢ εἰς νᾶ λήγει, ἢ περισσοσυλλαβεῖ κατὰ γενικήν, ἐπεὶ ἔνεκά γε τούτου οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς γῶ ἢ εἰς σῦ. καὶ σχεδὸν ἐπὶ πασῶν τὸ αὐτὸ ἦν, καὶ οὐ πάντως οὐκ ἀντωνυμία(ι). — εἰ δὲ χρή, ἐκεῖνο λε- 15 κτέον, ὡς αἱ γένους παραστατικά ἀκοινώνηται ὡς πρὸς τὰ θηλυκά, ἐκεῖνος ἐκεῖνη, αὐτός αὐτή. πῶς οὖν ὁ τίς καὶ ἡ τίς; — τὸ οὐδεῖς συντάσσεται γενική ἀντωνυμία(ς), οὐδεῖς αὐτῶν, οὐδεῖς ἡμῶν· οὐκέτι τῷ τινῶν. — πρὸς τὴν πῦσιν βαρύνεται τὸ τίνων, ἐπεὶ τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων

28 s διαστελλοῦσιν] in rasura (praepositione excepta) A | 6 μυρίων A: corr. Skrzeczka τε] | δὲ A: correxi

βαρύνεται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα, ὑπεξαιρουμένου τοῦ πο- 29 δαπός διὰ τὸν τύπον. οὐ πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα, ὅτι παρὰ Δωριεῦσιν <οῦ> περισπᾶται [καὶ ἐπεὶ τινὰ ὄξυτόνως φαμέν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, καίτοι μηδεμιᾶς αἰτιατικῆς εἰς ᾧ ληγούσης καὶ ὄξυτονουμένης]. — πῶς δὲ οὐχὶ κάκεινο γέλοιον; «ἡ γὰρ 5 ἴ' ἀντωνυμία προσέλαβέ» φασὶ «τὸ τ, καὶ ἐγένετο τί, τὰ δὲ 5 τοιαῦτα τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου, οἷος τοῖος, ὡς τῶς.» πρῶτον μὲν οὐ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· εἴτα ἔδει τὸ τι τῶν τριῶν γενῶν εἶναι παραστατικόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἴ'. ἡ εἴπερ τὸ τι οὐδέτερον μόνως, πῶς οὐχὶ καὶ τῷ τίς τὸ δίχα τοῦ τ παρά- 10 κειται ἴς; τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ τ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἀνεδέξατο, τινός, τινῶν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἰ οὐκέτι, τῶν τοιούτων 10 κλινόμενων; οἷου γὰρ καὶ τοῖου.

Τὸ τηλικούτος καὶ τοιοῦτος τὰ τε τούτοις ὅμοια σύνθετα, ὡς τινες ὑπέλαβον. σκεπτέον οὖν καὶ τίνα ἀν μέρη λόγου εἶη, εἴπερ ἐγκείται τὸ οὔτος. καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συνθέσεως τὰδε τὰ κεφάλαια· «ὁ τύπος τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ τὰ ἐν διαλύσει φαμέν τηλικός οὔτος. — ἡ διὰ τοῦ ἰ ἐπέκτασις, 15 τηλικουτοσι, τοιουτοσι, ἢ περ ἐπ' ὀνομάτων οὐ συμβαίνει. — τὸ δεῖξιν ἀναδέχσθαι· ἀφορῶντες γὰρ φαμέν τηλικούτος καὶ τοιοῦτος, τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὀνόμασι. — τῶν τε οὐδετέρων <ἡ> εἰς ὀ κατάληξις, τηλικούτο· ὁμοίως γὰρ τῷ αὐτό [καὶ τοιοῦτο] καὶ ἐκεῖνο.»

Ἵπερ δὲ τοῦ μὴ οὕτως ἔχειν τὰ τῆς συνθέσεως ῥητέον· πῶς τὸ τηλικός καὶ ἔτι τὸ τηλικόσδε, ἀσύνθετα ὄντα, τὸ 20 αὐτὸ σημαίνει τῷ τηλικούτος; πότε ἀπλοῦν συνθέτω ταῦτόν ἐστι; — δεύτερον, οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι καὶ τὸ οὔτος ἐγκείται. τί γὰρ μᾶλλον ὄνομα ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὴν μέρους ἢ ἀντωνυμία ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τέλος; ἐὰν γὰρ ἅπαξ δοθῆ ἐγκεί- 30 σθαι τὸ οὔτος, δέδοται καὶ ἀντωνυμίαν εἶναι τὸ τηλικούτος· τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς συνθέσεις. ῥῆμα γοῦν τὸ δημαγωγῶ καὶ παιδαγωγῶ, καὶ ὄνομα τὸ εὐγενής,

29 1 οὐ (ante περισπ.) add. Bekker | 17 ἡ add. Bekker

καὶ εἰ ἐξ ἐπιρρήματος σύγκειται· καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων τὸ
 5 αὐτό. — ἄλλως τε καὶ ποίαν ἔτι ἔμφασιν ἔχει τὸ τμηλοῦτος;
 τῆς οὐτος· ἀντωνυμίας, ἢ τὸ τηνικαῦτα· τοῦ αὐτά, ὅτε οὐδὲν
 πλέον τοῦ τηνικά· καὶ τῆμος· σημαίνει; — πῶς δ' οὐχὶ καὶ
 κοινὰ ἔστι κατὰ γένος καὶ προπαροξύνεται; τὰ γὰρ σύνθετα
 τοιαῦτα κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον, ὑποστελλομένων τῶν
 παραλόγων. ἀπὸ γοῦν τοῦ δοῦλος· προπερισπωμένου τὸ σύνδου-
 10 λος· καὶ κοινὸν καὶ προπαροξύνόμενον· ἐχρῆν ἄρα καὶ παρὰ τὴν
 οὐτος· τὸ τηλικοῦτος· προπαροξύνεσθαι. — «ἀλλὰ δύο πρό-
 σωπα δηλοῖ, τό τε δεικνύμενον καὶ ἐφ' ὃ ἀναφέρεται ἢ δεῖξις,
 ὅπερ οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ σύνθετον καθεστῆκει.» καὶ τοῦτο
 εὐαπόλυτον. ἴδου γὰρ σύνθετοι λέξεις ἐν ἀπλοῦν δηλοῦσιν,
 15 ὡς ἡ Θεόφραστος, καὶ ἀπλαῖ λέξεις πλείονα πρόσωπα· Ἐκτό-
 ρειος· γὰρ ὁ τοῦ Ἐκτορος ἵππος· καὶ ἔτι τὸ ἵππεύς· μετὰ τοῦ
 ἵππου καὶ ἀνδρὸς καὶ τέχνην ἐπαγγέλλεται. καὶ ἄλλα πλείονα
 παραχθέντα ὑπόφασιν παρέχει συνθέσεως· τὸ μελιτηρόν· τοῦ
 τηρεῖν, ὅπερ ὁμοίως παρῆκται τῷ καματηρόν· καὶ αἱματηρόν·
 τὸ φαιδιμόνεντες, ὅτι φαιδιμα ἔντη, ὅπερ ἦν κλισίς ἀπλοῦ τοῦ
 20 φαιδιμοῖς. — πῶς δ' οὐχὶ καὶ ἡ δασεῖα τοῦ οὐτος· ἐφυλάσ-
 σετο; — τί δὲ οὐχὶ καὶ πρώτου καὶ δευτέρου ἀναλογούσας
 ἔχει, ἅπερ καὶ σύγκειται; καὶ γὰρ ἡ ἐμαυτοῦ καὶ σαυτοῦ. —
 οὐσίαν μόνον σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμῖαι, ταῦτα δὲ καὶ ποιό-
 τητα καὶ τηλικότητα, τηλικοῦτος· καὶ τοιοῦτος. — «ἄλλως
 τε ὁμοιώσεως ὄντα [τὰ] ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων ἐδόκει δεῖξιν
 31 παριστάνειν.» ὅπερ ἄγαν ἔστι ληρωδές. τὸ γὰρ δεικνύμενον
 δι' ἀντωνυμίας οὐκ ἐπ' ἄλλου συντείνει, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκει-
 μένον καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν. ἀφορῶν γὰρ τις εἰς
 λίμνην φῆσει τηλικοῦτον εἶναι τὸν Νεῖλον· ἢ ἐπὶ πλήθους,
 5 τηλικοῦτοί μοι εἰσιν οἱ παῖδες, ἀποβλέπων εἰς ἓν τι μέγεθος
 τῶν ὑποκειμένων, ὅπερ ἐπὶ παντὸς γένους δύναται παραλαμ-
 βάνεσθαι. — «ἀλλ' εἰς ὃ λήγει τὸ οὐδέτερον.» τοῦτο ἴδιον
 τῆς παραγωγῆς. ἴσως δὲ καὶ εἰς ὃν λήγουσιν αἱ οὐδέτεραι
 ἐκφοραί. — αἱ τε διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτάσεις κατὰ τινος ὑποκει-

30 21 ἄπερ] Skrzeczka: ὅπερ A | 21 τὰ del. Uhlig

μένου καὶ ἀναφερομένου θέλουσι παραλαμβάνεσθαι· ἐκείνοσι·
 γὰρ καὶ τουτοῖ. ὑπέκειτο δὲ ταῖς τοιαύταις φωναῖς τὸ ὁμοιω- 10
 ματικόν, ἐφ' ὃ ἀναφέρεται τὸ τηλικοῦτος. — ἀμέλει τὸ ἴσος·
 μεταλαμβάνεται εἰς τὸ τηλικοῦτος, ὅπερ ὄνομα· ὀνόματα ἄρα
 καὶ τὰ προκείμενα.

Τῆς αὐτῆς ζητήσεως τυγχάνει τὸ ἡμεδαπός· καὶ ἡμεδα-
 πός, τοῦ <δα>πέδου ἢ ἐδάφους κατὰ τινὰς ἐγκειμένου. —
 ἀλλ' ἐβαρύνετο ἂν ὁμοίως τοῖς τὸ ὀ φυλάξασιν οὐδετέροις, 15
 ἄστεφος, εὐτειχος, δύσριγος, εἰ παρὰ τὸ ἔδαφος· εἰ δὲ παρὰ
 τὸ <δά>πέδον, ὁμοίως τῷ εὐτεκνος, εὐμετρος, εὐπρόσωπος. —
 ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοῦ τόνου παραπεμπτέα, εἴγε καὶ τὰ παρὰ τὸ
 ἔργον συντιθέμενα ὀξύνεται, μουσουργός, ελεφαντουργός,
 ὑπουργός, τὰ τοῦ γένους ἀντέκειτο· κοινὰ γὰρ ἔδει εἶναι 20
 ὁμοίως τοῖς συνθέτοις. — πρὸς οἷς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντέ- 32
 κειτο· ἐχρῆν γὰρ ἡ ἡμεδαπ<εδ>ός· διὰ τοῦ <πε>δ ἢ ἡμεδαφός·
 διὰ τοῦ φ. — πρὸς τούτοις εἰς ἄπορον περίσταται τὸ σχῆμα
 τῆς λέξεως· οὔτε γὰρ ὄνομα, ἐπεὶ πῶς πρώτου προσώπου καὶ
 δευτέρου δεικτικόν, ὅπερ ἐν ὀνόματι οὐ παρακολουθεῖ; οὔτε
 ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὰ τέλη τῶν σχημάτων ἐπικρατεῖ, ὄνομα δὲ 5
 τὸ τέλος, ὄνομα ἄρα τὸ ἡμεδαπός. ἔτι οὐδεμία ἀντωνυμία
 μετ' ἄλλου μέρους λόγου συντίθεται ἢ μόνη ἢ αὐτός, πληθυν-
 τικὴ δὲ οὐδεμία καθόλου· πῶς οὖν σύνθετον τὸ ἡμεδαπός;

Εἰρήσεται μὲν οὖν ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ συνθέτων ἢ αἰτία
 τῆς ἀσυνθεσίας, καὶ νῦν <δὲ> διὰ βραχείας ῥηθήσεται. τὰ ὀνό- 10
 ματα δεῖξεώς ἐστιν ἀπαρέμφορα, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι δεῖξεώς εἰσι
 παραστατικά, ἀλλὰ μὴν καὶ προσώπων [τε] ὀρισμένων, ἀπο-
 λύτων τε καὶ διασταλτικῶν. τὰ τε συντιθέμενα τῶν λέξεων
 τὸ ἴδιον σημαίνόμενον φυλάσσει, ἐάνπερ μὴ συμβολικῶς
 λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια. ὀρθῶς ἄρα τὴν σύνθεσιν

31 18 καὶ ἡμεδ.] Bekker: ἡ ἡμεδ. A | 14 <δα>πέδου Bekker | ἄστε-
 φος] ἄξιφος Skrzeczka (cl. synt. 187, 10) | 16 <δά>πέδον Bekker | 20 ἔδει
 Skrzeczka (cl. synt. 187, 20): θέλει A

32 1 ἡμεδαπ<εδ>ός Bekker | <πε>δ Wachsmuth | 4 ἀντωνυμῖαι A |
 13 σημαίνόμενον Bekker: συντιθέμενον A

15 τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ὀνόματα παρητήσατο. — ἐπεὶ καὶ τῶν προκειμένων τὰ ὀνόματα μετελαμβάνετο (τὸ παντοδαπός ἴσον τῷ παντοῦτος, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ἔδαφος), δηλον ὡς καὶ τὰ προκειμένα ἀσύνθετα. — ἐλλειπῆ ὄντα τὰ πύσματα τοῦ ἐφ' ἃ ποθεῖ, ἀσύνθετα καθέστηκεν· αἱ δὲ συνθέσεις αὐτοτελεῖς θέ-
20 λουσιν εἶναι. πῶς οὖν τὸ ποδαπός σύνθετον; — παράγονται αἱ ἀντωνυμίαι. ἰδοὺ γὰρ νωίτερος καὶ ἡμέτερος. ἀκωλύτως ἄρα καὶ ταῦτα παρήχθη, ὁμοίως τῷ σηλεδαπός καὶ παντοδαπός.

«Ἄλλα», φασίν, «εἰ δοθεῖν τὸ ἡμεδαπός παρήχθαι, δο-
θήσεται καὶ τὸ ἄλλος ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὸ ἄλλοδαπός τῷ
33 ἡμεδαπός καὶ ἡμεδαπός, ἀντωνυμικοῖς οὖσι, τρίτον καθεστῶς συμπαρήχθη· χρῆν γὰρ σφεδαπός.» — καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. πρῶτον [ὡς] οὐκ εἶ τι κατὰ τὸ τρίτον ἐπάγεται ταῖς ἀντωνυμιαῖς, τοῦτο ἀντωνυμία· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ὀνόματα. — ἔπειτα ἐξ ἀνάγκης τὸ ἄλλοδαπός ἐπιφέρεται, οὐ καθὸ ἀντωνυμία,
5 καθὸ δὲ τῶν ὑποκειμένων προσώπων ἀναρετικὸν ὑπάρχον εἰς ἀρίστον πρόσωπων μεθίστησιν· ἄλλος γάρ, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ· ἄλλος, οὐκ Ἀρίσταρχος. ἀναγκαιῶς οὖν τὸ ἡμεδαπός καὶ ἡμεδαπός, τοῦ ὀρισμοῦ στερούμενα, εἰς τὸ ἄλλοδαπός περιίστατο ἀρίστον, τοῦ σφεδαπός μὴ δυναμένου κατὰ
10 τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ δυσέφικτον τὸ ὀρίσαι παντὸς ἀνθρώπου πόλιν· ἄπειρα δὲ τὰ τρίτα. στέρησις ἄρα ἦν πρώτου καὶ δευτέρου τὸ ἄλλοδαπός, ὥσπερ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ τὸ οὐδέτερον.

Ἄλλ' οὐδὲ κλητικὴν φασιν ἔχειν τὸ ἄλλος, καθότι αἱ ἀντωνυμίαι, ἐκεῖνος καὶ αὐτός. — καὶ τοῦτο ληρῶδες. εἰ
15 γὰρ ἡ κλητικὴ κλήσις τοῦ πέλας, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον πρόσωπον, πῶς οὐχί βίαιον τὸ ἀφανιστικὸν τῶν προσώπων εἰς δεύτερου προσώπου γένεσιν μεθίστασθαι; «ἀλλὰ καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ὃ ἔληξε, καθότι τὸ αὐτό καὶ τὸ ἐκεῖνος ἀντωνυμία(ι) ὄντα.» τοῦτο ἀμάρτημα φωνῆς, ὅπερ κατωρθοῦτο ἐν τῷ συνθέτῳ, τὸ ὀφειλόμενον ἢ προσλαμβάνον· ἕξασσον γὰρ καὶ περιάλλον.

— «τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπῶσι Δωριεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς 20 τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν· τούτων γὰρ καὶ τῆνων, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ ἄλλων.» ἀλλ' οὐκ εἶ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ τὰσιν ὀλιγώρηται, τοῦτο καὶ τῆς ποιότητος τῆς λέξεως ἐστέρηται· ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς εὐθείας ἀνεπλήρωσαν Δωριεῖς, ὡς ἀπὸ ὄζυτονου εὐθείας ἐνικής περισπῶντες.

Ἡ ἀντωνυμία ὀρίζει πρόσωπα, τὸ δὲ καὶ τὰ ὀριζόμενα 25 ἀόριστα καθίστησιν, ἄλλος, οὐκ ἐγώ. — αἱ ἀντωνυμίαι ἀντ' 34 ὀνομάτων· Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο, καὶ αὐτὸς ἐθαυμάσθη· ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο, καὶ ἄλλος ἐθαυμάσθη. — αἱ εἰς ὅς λήγουσαι ἀντωνυμίαι μονοπρόσωποι, ὀρθοτονοῦμεναι μόνως καὶ δεικτικαὶ οὔσαι, 5 διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτείνονται, χωρὶς τῆς αὐτὸς· αὕτη γὰρ ἀναφορικὴ οὔσα οὔτε ἐπεκτείνεται οὔτε μόνως ὀρθοτονεῖται· ἐκείνοσι γὰρ καὶ οὐτοσί δεικτικῶς, ἀναφορικῶς δὲ κατ' ἐγκλίσιν κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα (M 204). τὸ δ' ἄλλος οὐδενὶ τῶν λόγων 10 ὑποπίπτει. — ἡ αὐτός πάσῃ ἀντωνυμίᾳ ὑποτάσσεται, ἐγὼ αὐτός, ἐκεῖνος αὐτός· οὐκέτι δὲ ἄλλος αὐτός. — αἱ σύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐ μεταβατικά, ἐμαυτόν καὶ ἐμαυτῶ· τὸ δ' ἐπ' ἀλλήλους ἐν μεταβάσει προσώπων. — μετὰ προθέσεως οὐ συντίθενται ἀντωνυμίαι, διάλληλος δὲ φαμεν. — αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν συντάσσονται μετὰ τοῦ 15 οὐδεῖς χωρὶς ἄρθρου, τὰ δὲ ὀνόματα μετὰ ἄρθρου· οὐδεῖς τῶν ἄλλων παρεγένετο. — παραιοτήτων τὴν λοιπὴν ἐπιχειρήσιν ὑπὲρ τοῦ τὸν <λόγον> μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν, τῶν συνεκτικωτάτων κατελιημμένων.

«Εἰ τὰ ἐν πρώτῳ προσώπῳ νοούμενα ἢ ἀντωνυμίαι εἰσὶν ἢ ῥήματα, σαφές ὅτι τὸ ὄμοι, πρώτου ὑπάρχον προσώπου, 20 ἀντωνυμία ἂν γένοιτο καὶ οὐ ῥήμα. καὶ ἐκ τῆς λέξεως δὲ προφανές ὡς ἐστὶ δοτικῆς.» — ἀλλ' αἱ τοῦ πρώτου προσώπου καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἔχουσι, τὸ δὲ ὄμοι οὐκέτι. — αἱ

34 17 et 26 suppl. Bekker | 20 et 23 ὁμοι A | 21 καὶ οὐ ῥήμα] vel καὶ οὐκ ἐπίρρημα (quod coniecit Egenolf) vel εἶγε οὐ ῥήμα vel simile aliquid debuit dicere (cf. adv. 126, 27 sqq.)

ἀντωνυμίας τὴν περισπωμένην ὑπερκειμένην φυλάσσουσι, πῶς
 25 μοί, καλῶς μοί· τὸ δὲ ῥῶμοι οὐκέτι τοῦ ῥῶ τὸν περισπασμὸν
 ἐφύλαξεν. — ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παράγεται· πῶς οὖν
 τὸ οἰμῶζει(ν); δῆλον οὖν ὡς ἐπιρρημα· καὶ γὰρ παρὰ τὸ
 αἰαί αἰάζειν, λῖαν λιάζειν. — ἴσως δόξει μάχεσθαι τὸ μὴ
 ἐπὶ πᾶν πρόσωπον συντείνειν, καθάπερ τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα,
 30 καλῶς γράφεις καὶ γράφει, Ἑλληνιστὶ λέγεις καὶ λέγει.
 35 ἀλλὰ τὰ σχετλιαστικά τῶν ἐπιρρημάτων, ἐξ αὐτοπαθείας
 ἐκπεμπόμενά, αὐτὸ μόνον τοῦ ἀποκρινομένου προσώπου τὸ λυ-
 πτηρὸν παρίστησι, τὴν δ' ἐπὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα μεταβάσιν
 ἀπῆρνηται. τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ δόξαν πρώτου προσώπου
 ἔμφασιν δηλοῦν. εὐήθεις οὖν οἱ σολοικισμὸν φάσκοντες ἐν τῷ
 5 ῥῶμοι ἐγὼ δειλός (ε 299).

Συμβέβηκε τῶν ἀντωνυμιῶν ἅς μὲν ὀρθοτονεῖσθαι, του-
 τέστι τὸν κατὰ φύσιν τόνον ἔχειν, ἅς δὲ ἐγκλινεῖσθαι, ὧν τὸ
 τέλος, λέγω δὴ τῶν ἐγκλινομένων, ἢ φύσει ὀξύνεται ἢ δυνάμει,
 10 ὡς τὰ περισπώμενα. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἔχει ὀξεῖαν. ἦτις μεθί-
 σταται κατὰ τὴν ἄρχουσαν συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρό-
 νων, ἤρπασέ τις ἡμῶν [ὡς ἐπὶ τῶν], ἢ κατὰ τὸ τέλος τῆς
 ὑπερκειμένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τῶν ἐλάττονας χρόνους ἀναδεξα-
 μένων, τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος, ἀνθρώποις μοί, τίς τάρ
 σφωε' (A 8).

15 Πρὸ τῆς οὖν κατὰ μέρος αὐτῶν ἐξετάσεως διαληπτέον
 καθολικώτερον περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀρθοτονομένων πρὸς
 τὰς ἐγκλιτικάς, περὶ τε τῶν μόνως ὀρθοτονομένων, καὶ διὰ
 τί, καὶ [διὰ] τῶν μόνως ἐγκλινομένων, τῶν τε εἰς ἄμφω τοὺς
 τόνους παραλαμβανομένων, καθ' οὓς τρόπους ὀρθοτονηθήσονται.

20 Αἱ μὲν οὖν ὀρθοτονοῦμεναι καὶ προτάσσονται καὶ ὑπο-
 τάσσονται, ἐμοὶ ἔδωκεν, ἔδωκεν ἐμοί· αἱ δὲ ἐγκλινοόμεναι
 μόνως εἰσὶν ὑποτακτικά. [διαφέρει δὲ ὑποτακτικὸν ὑποτασ-
 σομένου, ἢ τὸ μὲν πάντοτε ἐν ὑποταγῇ, τὸν τε ἴδιον τόνον

35 1 ἀποκρινομένου] ἀποφαινομένου scr. | 11 et 17 purgavit Bekker |
 13 ἀνθρωπός μοι scr.

οὐκ ἔχει, τὸ δὲ ὑποτασσόμενον καὶ προτάσσεται, καὶ τὸν τόνον
 τὸν ἑαυτοῦ ἔχει (ἐμοὶ γὰρ ἔδωκα, ἔδωκα ἐμοί, λέγω δὲ 25
 δισυλλάβως· τὸ δ' ἔδωκέ μοι καὶ βαρύτονον καὶ μονοσύλλα-
 βον καὶ οὐδέποτε πάντως προτακτικόν)· ὃν τρόπον καὶ ἐγκλι-
 νόμενον ἐγκλιτικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ἐγκλινοόμενον αὐτὸ μόνον 36
 κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης (δ 280)· τὸ δ'
 ἐγκλιτικὸν μετὰ τοῦ τὸν τόνον ἀποσβεννύειν καὶ τὴν <πρὸ>
 ἑαυτοῦ βαρεῖαν ὀξύνει, Ἐπολλωνίός μοι, ἐτίμησάς με.] — 5
 ἀπόλυτοι αἱ ἐγκλινοόμεναι, αἱ δὲ πρὸς τι ἐν ὀρθοτονήσει λέ-
 γονται, ἴδὸς ἐμοί, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου· οὐ γὰρ εἴ
 τι ὀρθοτονεῖται, τοῦτο καὶ πρὸς τι. τὸ δὲ σφῶι προτεῖ (A 336)
 κατ' ὀρθὸν τόνον, καὶ τὸ νοούμενον ἀπόλυτον· ἴσον γὰρ ἔστι 10
 τῷ δὲ ὑμας. — καὶ ἔτι αἱ μὲν ὀρθοτονοῦμεναι ἀντωνυμίας
 καὶ ἀντὶ συνθέτων· τὸ γὰρ ἐμὲ λύσομαι (K 378) ἀντὶ τοῦ
 ἐμαυτόν καὶ <τὸ> ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα (E 800) ἀντὶ τοῦ 15
 ἑαυτῷ· αἱ δὲ ἐγκλινοόμεναι οὐδέποτε. — καὶ αἱ μὲν συντί-
 θενταὶ ποτε, ἐμὲ αὐτόν — ἐμαυτόν, νόστον ἐταίροισι διζή-
 μενος ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ (ψ 253) ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ. μέγιστον
 δὲ τεκμήριον τοῦ τὰς ὀρθοτονοῦμενάς συντίθεσθαι ἢ διὰ τοῦ 20
 ε γραφῆ· αἱ γὰρ ἐγκλινοόμεναι κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον
 ἐνικαὶ τὸ ε ἀποβάλλουσι. ἄλλως τε ἀδύνατόν ἐστι μόνον
 ἐγκλιτικὸν συντίθεσθαι. κατὰ τοῦτο οὖν ἐκωλύετο τὸ μοί,
 ἐγκλιτικὸν ὄν, συντίθεσθαι· πρόδηλόν τε ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἑαυτῷ
 οὐκ ἀπὸ τῆς ἐγκλιτικῆς τὴν σύνθεσιν ἔσχεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
 ὀρθοτονομένης. οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς συνθέσεως ἔτυχε 25
 τὸ πῶποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδῆς· οὐ γὰρ τὸ ἐν παρα-
 λόγῳ συνθέσει κανὼν τῶν πάντων γενήσεται. — ἀλλὰ μὴν
 καὶ αἱ κτητικά τὴν ἀπὸ τῶν ὀρθοτονοῦμένων παραγωγὴν εἰλή-
 φασι, καὶ πάλιν ἢ διὰ τοῦ ε γραφῆ πιστοῦται τὸν λόγον· ἀπὸ
 γὰρ τῆς ἐμοῦ τὸ ἐμός, οὐκέτι δὲ ἀπὸ τῆς μου. ἄλλως
 τε οὐ ῥηταὶ κατ' ἰδίαν αἱ ἐγκλιτικά· πῶς οὖν ἀπ' αὐτῶν 30
 παραγωγαί;

35 26 δν] Bekker: ω A

36 4 et 14 suppl. Bekker

37 Ὄρθοτονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐθείας· καὶ τούτου αἴτιον τὸ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀναπληροῦσθαι τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὐχρηστον, ὃ ἐστὶν ἐνδὲ μόνου προσώπου παραστατικόν, ὑπὲρ οὗ ἐντελεστέρον εἴρηται (23, 21) ἐν τοῖς προδιειλεγμένοις. ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ γένους παραστατικαὶ κατὰ πᾶσαν πτώσιν, ὑπο-
 5 στελλομένης τῆς αὐτόσ' κατ' αἰτιατικὴν, ὑπὲρ ἧς εἰρήσεται (61, 13) κατὰ τὴν οἰκίαν τάξιν. αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι, καθὼ δεικτικαί, μόνως καὶ ὀρθοτονοῦνται, εἴγε καὶ ἡ [ἐν] δεῖξις ἐν διαστολῇ προσώπων γινομένη οὐποτε ἀνήσι τὸν τόνον, μᾶλλον δὲ ῥώννουσιν. αἱ γοῦν διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτεινόμεναι καὶ
 10 ἔτι τὴν δεῖξιν ἐπιτείνουσαι καὶ τὸ τέλος ὀξύνουσιν, ἔκεινοσ', ρούτοσ'. καὶ δῆλόν ἐστιν, ὡς ἕνεκα τῆς δεικτικῆς ἐκφορᾶς ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις, τῷ μὴ τὴν αὐτόσ' ἐκτείνεσθαι, καθὼ οὐδὲ ὅλως δεικτικῆ.

Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς μόνως ὀρθοτονοῦνται· πάλιν γὰρ πλείων ἢ διαστολὴ τοῦ προ-
 15 σώπου· ἐμοῦ γὰρ αὐτοῦ ὀρθῶντος, ἐμὲ αὐτόν ἐτυψε· παραπεμπτόν γὰρ τοὺς ὑπολαμβάνοντας ἕνεκα γένους παρελήφθαι τὴν αὐτόσ', ἐπεὶ ἀδιάστολοί εἰσιν αἱ πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προσδέονται γένους, τῆς ἐν αὐταῖς δεῖξιος συνεξήγουμένης τὸ γένος· ἔπειτα τί φήσουσιν ἐπὶ τοῦ ρούτος αὐτόσ' καὶ ἐκεῖνος αὐτόσ'; οὐ γὰρ καὶ ἐνταυθοῖ ἀδιάστολον τὸ γένος.
 20 — «ἀλλ' ἴσως ταῖς κατὰ τὸ τρίτον, ἀδιαστόλοις γένους οὔσαις, εὐλόγως συνταχθήσεται ἕνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων <λέγειν>, ὡς ἡ δεῖξις τὸ γένος ἐξηγεῖται· ἄπεστι γάρ.» ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τούτων ἕνεκα γένους ἢ παράθεσις. ἀναφερόμεναι γὰρ ἐπὶ τι πρόσωπον προεγνωσμένον αἱ κατὰ τὸ τρίτον
 25 παραλαμβάνονται· ἐν ᾧ δὲ ἔγνωσται, ἐν τούτῳ οὐκ ἄδηλον τὸ γένος. οὐκ ἄρα οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἕνεκα γένους παρατίθεται. — οὐκ ἀγνοῶν δὲ τὰς ἐγκλινομένας κατὰ τὸ τρίτον μετὰ τῆς αὐτόσ' ταῦτά φημι· ἐγκέκλιται γοῦν τὸ ἀλλά

37 3 παραστατικόν] Skrzeczka: παραγωγο (sic) A: παράστασις Bekker | 7 ἐν del. Bekker | 11 ἐπεκτείνεσθαι Bekker | 21 συνταχθήσονται A: corr. R. Schneider | 22 suppl. Bekker

αἱ αὐτῷ (δ 667) καὶ Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτόν (θ 396). φήσει 30 γὰρ τις· «εἰ ταῖς ὀρθοτονοῦμέναις συντάσσεται ἕνεκα διαστολῆς, 38 πῶς οὐκ ὀρθοτονοῦμέναις συντέτακται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ γένος.» ἀλλὰ δειχθήσεται (79, 27?), ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παρέλκεται ἡ αὐτόσ', καὶ δὲ μιν αὐτόν (Φ 318), καὶ 5 μιν αὐτόν (δ 118), καθὼ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἱ παρολκαί. ἔπειτα εἰρήσεται (42, 11), ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως παράλογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, εἰ ὀρθοτονηθεῖσαι πάντως <ἀντ>ανακλασθήσονται.

Αἱ δυῖκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πάσης πτώσεως ὀρθο- 10 τονοῦνται. ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν, ὑπὲρ δὲ τῶν λειπομένων ἐκεῖνο ἀν αἴτιον εἶη, τὸ πᾶν μῦριον ἐγκλιτικὸν ἦτοι ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὀξυτόνου ἐγκεκλίσθαι· ἀπὸ γὰρ βαρυτόνου ἀδύνατον· πῶς, ἤλθε πως, Ἰαρίσταρχός ποτε, ἄνθρωποι εἰσι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολειπομένων τὸ αὐτό. εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρύτητα ἢ ἐγκλισίς οὐκ ἦν. 15 καὶ γὰρ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἢ ἐκεῖνος καὶ ρούτος· πάλιν μόνως ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτόσ' ἀκωλύτως καὶ εἰς ἐγκλισιν ἐμπιπτούσης. — οὐ μάχονται αἱ Ἰακθῆς διηρημένα, λέγω δὲ τὴν ἐμέ<ο> καὶ ἡμέων· καὶ τὰς συζύγους· οὐ γὰρ φύσει βαρυτονοῦνται, ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐντελεστέρων διηρημέ-
 ναι εἰσίν.

Αἱ τῷ ἰ πλεονάζουσαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐμεῖο, σεῖο, 20 εἶο· ἀπὸ γὰρ ὀρθοτονοῦμένων τὸν πλεονασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ ἰ. ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον ἀληθές, <σαφές> ἐντεῦθεν. πᾶν τὸ ἐν πλεονασμῷ ἢ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν ὀ<λο>κλήρῳ καθειστήκει· πόθεν γὰρ ἢ διάγνωσις τοῦ πάθους ἐμφανῆς, εἰ μὴ καὶ τὸ τοῦ ὀλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγινώσκετο; 25 εἰ οὖν ἐντελεῖς αἱ ὀρθοτονοῦμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ ὁ ἀπὸ τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἄλλων ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθοτονοῦμένων. 27 Ὅμοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὐταὶ ἀντιδιασταλτικά. 30 τὸ γὰρ παρὰ τῆς οἰκίας μου ἔστηκα ἐγκλινομένον διαφέρει τοῦ

39 παρὰ τῆ ἑμαυτοῦ οἰκία, ἥ τὸ μὲν διαστέλλει τὸ τοῦ τῆ τοῦ-
του, τὸ δὲ ἀπόλυτον. καὶ καθὼ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συντε-
θῆναι, διὸ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ πῶποτε ἔσημειοῦτο. ὑγιῶς
οὖν καὶ ἀπ' ὀρθοτονουμένων ἢ σύνθεσις, καὶ μόνως ὀρθοτονοῦνται.

5 Ὅμοίως καὶ αἱ τῶ εἰ πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται,
οὐκ ἄλλη αἰτία ἢ τῆ προσηρημένη (38, 25).

Αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ὀρθῆς πτώσεως
οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῆ τε καὶ δηλουμένου. δηλουμένῳ μὲν,
ὅτι οὐδεμία εὐθείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῆ δέ, ὅτι πᾶσα
10 ἀντωνυμία ἐγκλινομένη ὀξύτονός ἐστιν ἢ περισπωμένη. συνεμ-
πέπτωκεν δὲ τῆ ὀρθῆ ἢ αἰτιατική. γενική δὲ καὶ δοτική οὐκ
ἐγκλίνονται φωνῆς ἕνεκεν.

Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου δυϊκαί, καὶ ἡ μίν', αἱ
τε μονοσύλλαβοι σφίν' καὶ σφέ, ἢ τε διὰ τοῦ τ τοῖ.

Αἱ ὑπολειπόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. αἱ
15 μὲν οὖν ὀρθὸν τόνον εἰληχυῖται τὸ πλέον ἕνεκα σηματομένου
ὀρθοτονοῦνται, ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ σύνταξις ἢ τόπος ἢ ποιητικὴ
ἄδεια ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας· καὶ ἐπὶ μὲν συντάξεως,
ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει (E 812)· τὸ γὰρ που ἐγκλιτικὸν
20 αἴτιον τοῦ τὴν σέ ὀξύνεσθαι. ἐπὶ δὲ τόπου, ἔμὲ δ' ἔγνω καὶ
προσέειπεν (λ 91)· ἀπολύτου γὰρ οὐσης τῆς σημασίας, καθὼ
καὶ ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο (λ 471), ὅμως διὰ
τὸ ἄρχον ἢ ἀντωνυμία ὀρθοτονήθη, εἶγε ἀδύνατόν ἐστιν ἐγ-
κλινομένον τι ἀρκτικὸν θέσθαι· πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινομένον τὸ
25 μὴ δυνάμενον τὸν ἴδιον τόνον ἐπὶ τι προκειμένον μεταθέσθαι;
40 ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι (φ 233) ὁμολογεῖ
τὸν ὀρθὸν τόνον διὰ τῆς τοῦ εἰ γραφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ
ποιητικὴν ἄδειαν, τοῦ σηματομένου οὐκ ἐπέιγοντος. — αἱ
μέντοι ὑπολειπόμεναι τῶν ὀρθοτονουμένων ἔχουσι πρὸς τὸ ση-

39 7-11 del. Skrzeczka cl. 38, 10—19; profecto aut haec aut illa
superflua sunt; duplicis redactionis suspicor apparere vestigia | 8 ουδεμας A:
corr. Bekker | 9 αντωνυμια (incertum, utrum primo an secundo loco) A |
11 αιτιατικη A | 13 ἢ (post σφε') αἱ A

40 1 ομολογεῖ et 10 παθῶν bis A

μαινόμενον τὸ αἴτιον. καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρὸς τι λαμβά-
νεσθαι, εἰδικὸν δὲ <τὸ> ἀντιδιασταλτικῶς, σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' 5
ἐμοί (Δ 63)· σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν (Ω 754) πρὸς τὸ
ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας (Ω 751). ὁ τε προκατάρξας χάριτος 10
καὶ παρὰ τὸ δέον παθῶν ὀρθῆ τάσει προσχρῆται, ἔμὲ ἐτόλ-
μησας λοιδορῆσαι, ἐμφαίνων ὡς ἄλλον ἐχρῆν ἥπερ αὐτόν.
ὁ τε ἀμοιβὴν ὑβρεως αἰτῶν, ὀρθῆ τάσει πολλάκις χρῆται, δεῖ
ἐμοῦ ὀρώντος αὐτὸν αἰκίζεσθαι, καὶ τοῦτο δὲ πάλιν ἐμφαίνει,
ὡς οὐκ ἄλλου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ.

Ἄλλὰ μὴν καὶ αἱ συμπλεκόμεναι, καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐμέ. 15
πιστούσθω δὲ ὁ λόγος οὕτως. εἰ ἐκτὸς τῆς συμπλοκῆς ἢ ἀν-
τωνυμία γένοιτο, πάντως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήσεται, δός
μοι καὶ Ἀπολλωνίῳ· εἰ δὲ ἀντιστραφήσεται, πάντως καὶ ὀρθο-
τονηθήσεται, δός Ἀπολλωνίῳ καὶ ἐμοί. ἔθεν τὸ καὶ μοι τοῦτ' 20
ἀγόρευσον (δ 645) ἐγκλίνεται οὐ συμπλακέν, τοῦ ἐξῆς ὄντος
καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσον. καὶ ἔτι καὶ με φίλησεν (I 481)
καὶ ἐφίλησέ με. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ αἱ ἀντω-
νυμῖαι οὐ συμπλεκόμεναι εἰσιν, εἰρήσεται μικρὸν ὕστερον. 25

Ὅμοίως καὶ αἱ διεzeugμέναι, ἢ ἐμοὶ ἢ τῶδε, ἢ ἐμὲ ἢ
τόνδε. καὶ διὰ τοῦτό φασι τὸ ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ (Ψ 724)
ἐγκλιθὲν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκώλυεν ὀρθοτονεῖν, τοῦ κατ'
ἀρχὴν εἰ συναλημιμένου ὡς ἐπὶ τοῦ τῆμῃ, τῶμῃ. καὶ φαί- 30
νεται ὡς μονοσυλλαβήσασα ἢ μὲ δελεασμὸν ἐποίει τῆς ἐγκλι- 41
τικῆς ἀναγνώσεως. ἴσως δὲ πρὸς ταῦτα φήσει τις, ὡς ἢ
ἀνάγνωσις καλῶς ἔχει, οὐ διαzeugθείσης τῆς ἀντωνυμίας, [καὶ]
ἐν ὑπερβατῷ δὲ κειμένης, ὥστε τὸ ἐξῆς εἶναι· ἢ ἀνάειρόν με,
καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν συμπλεκομένων τὸ καὶ μοι τοῦτ' ἀγό- 5
ρευσον (δ 645) ἐνεκλίναμεν, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος καὶ τοῦτό
μοι ἀγόρευσον.

Λίπειται πρότερον διεσκέφθαι, πῶς αἱ ἀντωνυμῖαι ἢ συμ-
πελεγμέναι ἢ διεzeugμέναι εἰσιν· οὐ γὰρ φιλή παρατηρήσει

40 30 τῆμῃ] Bekker: τῆμεν A

41 3 καὶ del. Bekker | 8 suppl. Bekker

τὰ τοιαῦτα <δεῖ> διακρούεσθαι. — τὰ δὴ συμπεπλεγμένα ἢ
 10 διεξευγμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν πάντως τὸ αὐτὸ μέρος λόγου
 ἀπαιτεῖ [ἦ] ἰσοδυναμοῦν τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεξευγμένῳ,
 τοῦ συντεταγμένου μέρους λόγου κατὰ τὸ ἐξῆς πολλάκις κοινοῦ
 καθεστῶτος τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεξευγμένῳ, οἷον τὸ καὶ
 Ἐπολλώνιος διελέξατο, ἤτοι Ἐπολλώνιος διελέξατο, ἀπαιτεῖ
 τὸ καὶ Διονύσιος ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα ἢ ἀντωνυμικόν, ὅπερ
 15 ἦν ἰσοδυναμοῦν ὀνόματι, κοινῶ τε τῷ διελέξατο πολλάκις
 προσχρήται. εἰ δὲ ῥῆμα ἦν, πάλιν ἢ ἐπιπλοκὴ ἢ ἡ διάζευξις
 ἀπαιτεῖ ῥῆμα, καὶ ἔγραψε Διονύσιος, ἤτοι ἔγραψε Διονύσιος.
 δεῖ γὰρ ῥῆμα ἐπιπλοκεῖν πάλιν, ἢ διελέξατο ἢ τι τοιοῦτον,
 κοινῶς πολλάκις νοουμένου τοῦ Διονύσιος. τῷ οὖν ἤμ' ἀνάειρ",
 20 εἴπερ διεξεύχθη τὸ ῥῆμα, κὰν πάντως ῥῆμα ἐπεφέρετο τὸ
 ἄπιθι' ἢ κἀμισον' ἢ τι τοιοῦτον' ἐν ᾧ οὖν τὸ ἦ ἐγὼ σέ' ἐπι-
 φέρεται, ἐν τούτῳ δείκνυται, ὡς κὰν ἢ ἀντωνυμία διεξέυκται,
 ἢ μὲν σέ' πρὸς τὴν ἐμέ', ἢ δὲ σύ' πρὸς τὴν ἐγώ', ἥτις ἐνέ-
 λειψεν, ἐν τῷ ἀνάειρε' ῥήματι νοουμένη, τοῦ πλήρους ὄντος
 ἢ σὺ ἐμὲ ἀνάειρον'. — ὁμόλογοι δὴ καὶ αἱ τοιαῦται, ὡς τὴν
 25 πρὸς τι πρόσωπον διαστολὴν ἀναδεδεγμένοι εἰσίν.

Ὁρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν
 ἀπὸ τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἀναδέχονται, ὡς ἐπὶ τοῦ εὐδ' ἐμέ
 30 φημι λελασμένον' (N 269) καὶ ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐουκάτα'
 42 (E 800) καὶ ἐμὲ λύσομαι' (K 378). ἀντὶ γὰρ συνθέτων τοῦ
 ἐμαυτόν' καὶ ἐαυτῷ'. πάλιν δὴ τὸ ἐμὲ λύσομαι' πρὸς τὸ
 οὐκ ἄλλος' διαστέλλεται.

5 Ὁμοίως αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ὀρθοτονοῦσι, κατ' ἐμέ',
 δι' ἐμέ', περὶ ἐμοῦ'. διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὀρθοτονεῖν τὸ σὺν
 καὶ τρίτος ἀμὴν Ἀμύντας' παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 2) συγκαταθε-
 τέον'. τὰ γὰρ ἐν ὑπερβατῷ κείμενα ὀφείλει τὸν λόγον ἀνα-
 δέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, εἴγε πάλιν τὸ καὶ μοι'

41 16 ἢ (post πάλιν) Bekker: ἦν A | 28 φησιν A | 30 ἦ] οἱ add. A
 42 4 οὐκ ἄλλον Bekker; praestabit totam sententiam delere | 7 σὺν
 καὶ] καὶ σὺν A | αμυνδας A

καὶ με' (40, 20. 23) ἐνεκλίναμεν [πάλιν], καθὼ οὐ συμπέ-
 πλεκται.

Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον
 ὀρθοτονοουμένων, εἰ πάντοτε ἢ μετὰληψις αὐτῶν τὸ σύνθετον
 σχῆμα ἀπαιτεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα' (E 800)
 καὶ κάλειόν τέ μιν εἰς ἑ ἕκαστος' (Ψ 203) τῶν τε παρα- 15
 πλησίων. τὸν γὰρ Ἀρίσταρχον καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σχολῆς,
 ὡσεὶ νόμον θεμένους τὸ τοιοῦτον, ἀνάγνωσμα δεῖ παραπέμ-
 ψασθαι τὸ οἷ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδ' (E 64), 20
 καθὼ ὀρθοτονοῦμενον τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν ἀπαιτεῖ, τοῦ
 λόγου οὐ δυναμένου κατὰ τοῦτο συνίστασθαι· καὶ διὰ τοῦτο
 τοὺς μὲν μεταγράφειν τὸ ἔτευξεν', τοὺς δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέ-
 χεσθαι, ὡς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας οἷ τ' αὐτῷ,
 αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο', ἐν ἧ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἐαυτῷ 25
 τεκτῆνατο'. καὶ σαφές ἐστιν, ὅτι ἕνεκα τούτου τὸ ἀλλά οἷ
 αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην' (δ 668) κατ' ἐγκλισιν ἀνέγνωστο,
 καίτοι ὀφείλον κατὰ δύο τρόπους ὀρθοτονεῖσθαι, καθὼ καὶ ἐπι-
 ταγματικὴ σύνεστι, καὶ διαστέλλεται ἐν τῷ πρὶν ἡμῖν πῆμα
 γενέσθαι'. — οἶμαι δὲ ὡς οἷ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμενοι 43
 τὸ ἀκριβές τοῦ λόγου οὐ διεύγνωσαν. πρῶτον γάρ, εἰ καὶ
 ἀληθές ἦν τὸ τὰς ὀρθοτονοουμένας κατὰ τὸ τρίτο(ν ἀντ)ανα-
 κλάσθαι, οὐ πάντως τὸ οἷ τ' αὐτῷ' παράλογον· ἐδειχθησαν
 γὰρ (39, 23) ὡς παρὰ τόπον τεθεῖσαι αἱ ἐγκλιτικαί, τουτέστιν
 ἀρκτικαὶ γινόμεναι, ὀρθοτονοῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ 5
 προσέειπε' (λ 91) καὶ τῶν παραπλησίων. — ἔπειτα καὶ συνε-
 πέλεκτο ὁμοίως τῷ ἐμοί τε καὶ Ἡρῆ' (E 832). — ἀλλὰ
 μὴν καὶ ἡ αὐτόξ' ὑποτασσομένη ὀρθοῦ τόνου παρατιτὰ ἐγένετο.
 [καὶ ὁ π'ε' σύνδεσμος, ἐγκλιτικός ὢν, τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν 10
 ὀξύνει, ὅτε βαρεῖά ἐστιν ἢ ὀξεῖα· περισπωμένην γὰρ οὖσαν
 φυλάσσει.] — τὰ τε τῆς ἀναγνώσεως οὐκ ἐξωμάλισται· πολλὰ
 γὰρ ὀρθοτονηθεῖσαι ἀντανεκλάσμων οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλὰ τὸδ'

42 23 ἔτευξαν A: corr. Lehrs cl. synt. 199, 9 | 24 αἱ πᾶσι κακὸν]
 κακὸν καὶ πᾶσιν A | 25 ὅτι ἕνεκα τούτου] Uhlig: ἕνεκα τούτου ὅτι A
 43 3 suppl. Bekker

15 ἤμην ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ ἔπλετο' (O 226) ἀμυ-
νέμεναι δὲ οἱ αὐτῷ' (χ 214), τὸ γὰρ νοούμενόν ἐστι μὴ πει-
σάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μὲν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ βοηθεῖν· βε
20 τις οἱ τ' ἐπέοικε' (I 392), τούτέστιν αὐτῷ· τοὺς δ' ἀναγον
ζωούς, σφίσι ἐργάζεσθαι ἀνάγκη' (ρ 441), τούτέστιν οἱ αἰχ-
μάλωτοι ἦγοντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐπικρατησάντων· τό τε
25 τίς κ' οἶοιτο μῦθον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
οἱ τεύξειν θάνατον' (χ 12) πάντως εἰς ἀπλήν ἀντωνυμίαν μετα-
ληφθήσεται· ὁ γὰρ Ἀντίνοος οὐχ ὑπελάμβανεν, ὡς θάνατον
αὐτῷ κατασκευάσειεν ἐν πολλοῖς παραγενόμενος, ὁμοίως τῷ
30 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα' (E 56 et 80)· οὐ γὰρ πρὸ ἑαυτοῦ
τις φεύγει.

Ῥητέον ὑπὲρ τε τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς ἀπλοῦν
σχῆμα μεταλαμβάνομένων καὶ τῶν εἰς σύνθετον, τούτέστιν
ἀντανακλιανομένων.

44 Συμβέβηκε τοίνυν τὰς ἀπὸ τῶν εὐθειῶν δράσεις μετιούσας
ἐπὶ τὰς πλαγίους ἐν μεταβάσει προσώπων νοεῖσθαι ἢ κατὰ τοῦ
αὐτοῦ προσώπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. τοῦ μὲν προτέρου
Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν, ἐγὼ σὲ ἐτίμησα, σὺ ἐμοὶ
5 διελέξω· ἢ καὶ διὰ μόνων τῶν ῥημάτων ἢ εὐθεῖα νοουμένη
μέτεισι πάλιν ἐπὶ τὰς πλαγίους, ἔδωκά σοι, ἐτίμησά σε· τοῦ
δὲ δευτέρου Φήμιος ἑαυτὸν ἐδίδαξεν· ἢ γὰρ τοῦ διδάσκειν
μετάβασις οὐκ ἐφ' ἕτερον πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ τὸν Φήμιον·
10 Αἴας ἑαυτὸν ἐχειρώσατο· πάλιν γὰρ τὸ ἐχειρώσατο' ἐπὶ τὸ
Αἴας' διαβιβάζεται. — ταῖς μὲν οὖν τοιαύταις συντάξεσι παρα-
κολουθεῖ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὸ διαβατικὸν πρό-
σωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. τὰ γοῦν Ὀμηρικὰ, ἀρχαί-
κώτερα ὄντα, αἰεὶ ἐν ἀπλαῖς ταῖς ἀντωνυμίαις καὶ τὰ ἀμετάβαστα
τῶν προσώπων ἔχει καὶ τὰ μεταβατικά· ἐμὲ γὰρ λύσομαι,
εἷς [γὰρ] καὶ ὁ αὐτός, ἐμὲ δ' ἔγνω' μεταβατικῶς, ὅ τε
15 γνωσθεὶς καὶ ὁ γνοῦς. ὕστερον δὲ τὰς συνθέτους προσφιλο-
τεχνηθείσας συμβέβηκεν ἀπενέγκασθαι τὴν τῶν ἀμεταβάτων

προσώπων σημασίαν, τὰς δὲ ἀσυνθέτους ἐν μεταβάσει <παρα-
ληφθῆναι>· διὸ καὶ αὐτοπαθεῖς τὰς συνθέτους τινὲς ἐκάλεσαν,
ἀλλοπαθεῖς δὲ τὰς ἀπλάς.

Τὰς μὲν οὖν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον πρόσωπον, 45
συνήθεις οὖσας, συνέβαινε μηδεμιᾶς ζητήσεως τυχεῖν, ἅτε δὴ
τῶν μὲν ἀσυνθέτων μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ συνθέτων οὐ
μεταβιβαζομένων εἰς ἕτερον πρόσωπον. τὰς μέντοι κατὰ τὸ
τρίτον, λέγω δὲ τὴν εἴ' καὶ τὰς συζύγους, ἀτριβεῖς οὖσας, 5
συνέβη κατὰ τὸ παλαιὸν διὰ μιᾶς φωνῆς ἀμφοτέρως τὰς συν-
τάξεις δηλοῦν, διὰ [τοῦ] τὸ τοὺς ποιητάς, τὸ πεπατημένον
ἐκκλίνοντας, αὐταῖς κεχρησθαι.

Χρῆ οὖν ἐπιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον
ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταυτόν, μεταλαμβάνειν τὰ
τῶν ἀντωνυμιῶν <ἀ>συνήθη εἰς ἀπλήν ἀντωνυμίαν, ὡς τὰ μετα- 10
βατικά, ἢ εἰς σύνθετον, ὡς τὰ ἀμετάβαστα. τούτῳ γὰρ τῷ
λόγῳ καὶ τὰς ἐν παραθέσει μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιταγματικῆς
εἰς σύνθετον μεταλαμβάνομεν, ὅτε καὶ τὰ τῶν ῥημάτων ἰσά-
ριθμα εἴη καὶ ὁμοιοπρόσωπα, καθάπερ [καὶ] τὸ σὲ γὰρ αὐτὴν
παντὶ εἴσκει' (ν 313) καὶ τὸ νόστον ἐταίροισι διζήμενος ἢ δ'
15 ἐμοὶ αὐτῷ' (ψ 253) καὶ ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς' (φ 78),
εὐλόγως τοῦ τοιοῦτου παρακολουθοῦντος· εἷς γὰρ καὶ ὁ αὐτός
ὁ διατιθεὶς καὶ ὁ διατιθέμενος. τὰ μέντοι ἐν διαβάσει ἑτέρου 20
προσώπου ὀρθῶς πάλιν καὶ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς διαλλάσσει καὶ
κατὰ τὰ πρόσωπα· ἀδιαφορεῖ γὰρ ἢ ἓνα δρᾶν ἢ πλείους, ἢ
ὑφ' ἑνὸς δρᾶσθαι ἢ ὑπὸ πλείονων. ἢ πλείονες ἐμὲ τύπτουσιν,
ἢ <εἷς> ὑμᾶς τύπτει. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ
τὴν παράδοσιν, ἢ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάσκειαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ' 25
(π 12)· σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω' (ο 231)· ὁμηλικὴ δ' ἐμοὶ
αὐτῷ' (γ 49)· ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ' (δ 177)· ἢ ἐμοὶ
αὐτῇ ἔψεαι' (ω 733)· ὤμυε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτόν' (τ 288), 30

44 17 supplevi

45 6 emend. Bekker | 9 ἐπὶ ταυτόν] Bekker: επαυτο A | 10 suppl.
Bekker | 13 καὶ del. Bekker | 23 εἷς suppl. Skrzeczka | 25 et 29 ἢ ἐμοὶ
ἢ δ' ἐμοὶ A (cf. 46, 4)

46 [ἀπο] ἀποστροφῆ τοῦ μ, ἵν' ἡ σύνθετος ἀπεμφαίνοντο. ὅμοιον τὸ ροδδ' εἰ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι' (X 351) 5 καὶ ἤ μή τις <σ> αὐτὸν κτείνῃ δόλω ἢ βίηφι' (ι 406). τὸ δὲ μεῖζον· παραλόγως ἐνεκλίθη τὸ εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι' (K 242), εἶγε αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς ὀρθοῦ τόνου ἔχονται· καὶ τὸ ἀνάγνωσμα οὐκ ἀπόβλητον, καθὼς τὴν σύνθετον ἐνέφαιναν ὀρθοτόνως ἀναγνωσθέν. 10 καὶ ἔτι τὸ μήτ' ἐμῶτάς μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας τρύσης' (PLG III⁴ adesp. 41 Bergk) διέσταλκε δυοὶ περισπωμέναις· ἠδυνάτε γὰρ συντεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥήμα. πῶς οὖν 15 οὐχὶ βίαιον τὸ τὰς διεσταλμένας κατὰ παράθεσιν βιάζεσθαι εἰς σύνθετον, τοῦ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντος;

Δέον οὖν, ὡς προεῖρηται, τὰ ἐν δυοὶ τρίτοις νοούμενα, εἴτε κατ'ἀπόλυσιν, ὡς τὸ ἐγκλινόμενον, εἴτε κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνεγνώσθη ἕνεκα διαστολῆς ἢ ἄλλης τινὸς συντάξεως, εἰς ἀπλᾶς μεταλαμβάνειν· τὰ δὲ ἐν τρίτῳ καὶ ἐν ταύτῳ εἰς σύνθετους, ἅπερ ἂν εὐρεθῆναι πάντως κατ'ὀρθὸν τόνον, εἰ δ' αὐτοῦ πάντα κολουεῖ' (θ 211)· εἰ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει' (Γ 171)· ἤ 25 γὰρ ἐμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακόν' (Π 47)· ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ἢ τε ἀντωνυμία καὶ τὸ ῥήμα. ἔτι εἰ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον ὀρθοῦ τόνου ἐχόμενα ἀντιδιαστολὴν ἀναδέχονται, τί τὸ ἐμποδῶν τὸ καὶ ἐπὶ τρίτου τὴν ἀντιδιαστολὴν διήκειν; καὶ ὅν τρόπον τὸ καὶ ἐμοὶ ἐγένετο καὶ σοὶ ἐγένετο' 47 ἀμετάληπτα εἰς σύνθεσιν, οὕτω καὶ οἷ τ' αὐτῷ' (E 64). «ἀλλὰ [καὶ] αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται.» τί δέ; οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον, καὶ εἰ σπανιάκις, ἀλλ' οὖν γε μεταλαμβάνονται; αὐτὸν μὲν σὲ πρῶτα 5 σάου' (ρ 595)· ροδδ' ἐμὲ φημι λελασμένον' (N 269)· καὶ ἐμὲ λύσομαι' (K 378)· εἴρηται τε (45, 1) καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὰς κατὰ τὸ τρίτον πλείονας εἶναι.

Καὶ αἱ κτητικαὶ δὲ ὁμοίως μεταληφθήσονται εἰς συνθέτους

46 4 ἡ ἔ] ἠδε A | 21 κολουεῖ A | 24 οἷ] τ' add. A | 25 πατροκλον A: corr. Bekker | καὶ (post ἀντ.) duplicavit A

47 1 καὶ (ante αἱ) del. Guttentag | 5 φησιν A (ut 41, 28)

ἢ εἰς ἀπλᾶς, προληπτικώτερον πάλιν τινῶν ὑποστησασμένων τὸ 10 μόνον εἰς συνθέτους αὐτὰς μεταλαμβάνεσθαι. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου ὧδε. ἐπὶ μὲν ἡ διάβασις τοῦ ῥήματος ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἣτις ἐκ τῆς κτητικῆς μεταλαμβάνεται, τὴν διάβασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ποιῆται, πάντως εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται· ἐπὶ δὲ τὸ ῥήμα μὴ ἀπὸ τῆς γενικῆς νοῆται, 15 ἀπὸ δὲ τινος προσώπου, τότε καὶ ἀπλῆ ἢ ἀντωνυμία. τοῦ μὲν οὖν προτέρου, δεῦτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος' (Γ 332), τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐνέδου 20 χιτῶνα· πᾶρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρι ᾧ' (γ 39), τῷ ἑαυτοῦ. τοῦ δὲ δευτέρου, οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον' (ν 265)· οὐ γὰρ θεράπευον αὐτοῦ τὸν πατέρα, τοῦ ῥήματος ἀποστάντος τῆς γενικῆς. ὁμοίως εἰδ' 25 ἐὸς δόμος [δ' τινὸς ὅτε με] ἀμφεκάλυψεν' (ο 118)· διὸ εἰς ψιλὸν μετᾶγεται τὸ αὐτοῦ. τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν ἢ κεφαλῇ φορέειν' (Π 799)· τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ 30 οἶνοχοεῦει κάλλεος εἴνεκα οἷο' (Γ 234)· πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτᾶρ 48 ὁ γ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε' (Z 474) σύνθετος· τὸν γὰρ ἑαυτοῦ ἔκυσε παῖδα. ὅθεν τινές, πάλιν ἀγνοήσαντες τὸ μεταβατικόν, τὸ αἶττι δ' οἰωνὸν ἐὸν ἄγγελον' (Ω 292) μεταγράφουσαν εἰς τὸ ταχὺν ἄγγελον, ἢ τὸν ἀγαθὸν ἐκδέχονται. καὶ 5 ἐπὶ θηλυκῆς, τὸν ζεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν' (ν 52). φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου ἀναδέξασθαι (ἐν γὰρ ἀπάσαις ἦν τὸ (Γ 244) εἴη ἐν 10 πατρὶδι γαίῃ) ὑπολαβόντα τὸ ἑαυτῆς νοεῖσθαι ἐκ τοῦ εἴη, δέον πάλιν ψιλῶς μεταλαμβάνειν. δῆλον οὖν ὡς τὸ ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνήκε πολυτλήμων πολεμίζειν θάρσει ᾧ' (H 152) ἀμφίβολον. εἰ γὰρ εἰς ἀπλῆν μεταληφθήσεται, ἔσται ὁ θυμὸς 15 ἀνήκέ με τῷ ἐκείνου θάρσει πολεμεῖν, ἅπερ πάλιν ἐν διαβάσει νοεῖται· εἰ δὲ εἰς σύνθετον, γενήσεται τῷ ἑαυτοῦ θάρσει ἀνήκέ με πολεμεῖν, καὶ τὸ ῥήμα ἐκ τῆς γενικῆς ἀπήρηται. ὁμοίως καὶ τὸ Νέστωρ φάσχει ὁ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο,

48 5 θηλυκῆς] Skrzeczka: αἰτιατικῆς A | 9 ἐην ἐς πατρίδα γαίην A: corr. Bekker | 10 ἑαυτῆς] Naecke: ἑαυτοῦ A | 12 ἀλλα με A | 18 φασκ A

- 20 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισιν' (δ 191)· εἰ δὲ μή, εἰς ἀπλήν τὴν αὐτοῦ.
 — οὕτως εἶχε καὶ τὸ ἐν Ἰσθμίων(ι)καῖς Πινδάρου (fr. 5 Schr.)
 Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
 25 ἐπιφθιμένω Μελικέρτῃ· τῷ γὰρ παιδὶ τῆς Ἰνοῦς. πάλιν γὰρ
 οἱ ἀξιοῦντες εἰς σύνθετον μεταλαμβάνειν τὴν αὐτοῦ, ζητοῦσι,
 τίνοι ἀκολουθῶν Σισύφου υἱὸν αὐτὸν ἔφη. οἱ δὲ βαρυτονοῦσι
 τὸ ᾧ Δωρικῶς, δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ᾧς, ὁμοίως τῷ ᾧ τε
 χερνατικῶς γυνὰ οὐδὲν προμαθιωμένα' (PLG III 4p. 742 Bergk).
 49 οἱ δὲ εἰς τὴν οἷ' πρωτότυπον μεταγούσι τὴν γραφήν, ἵνα
 δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται, ὁμοίως τῷ ᾧ Ἀχιλλῆι δαμα-
 σθείς' (X 55).

Χρῆ οὖν προσανέχοντας τῷ προκειμένῳ λόγῳ μεταλαμ-
 5 βάνειν τὰς τοιαύτας τῶν ἀνωθυμιῶν εἰς τε ἀπλᾶς καὶ συν-
 θέτους, τὰ νῦν περιγραφομένης τῆς πολλῆς παραθέσεως ὑπὲρ
 τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν τὸν λόγον.

Tunc verbis Ἐξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χωρητέον ad secundam libri
 de pronomibus partem (49, 8—113, 16) transit, qua singulas prono-
 minum formas e dialectis potissimum illustrare sibi proposuit.

48 20 μῆ] Skrzeczka: οὐ A | 24 ἐπιφθιμένῳ] φθιμένῳ synt. 156, 16 |
 28 ωι τε A | χερνιτικῆς A hic et adv. 203, 25: χερνατικῆς adv. 171, 21
 synt. 156, 22 | προμαθιωμένα A

TABVLAE IN VSVM SCHOLARVM

EDITAE SVB CURA
 IOHANNIS LIETZMANN

Wie die Sammlung der „Kleinen Texte für theologische und philologische Vorlesungen und Uebungen“ es sich zur Aufgabe stellt, Quellenschriften von geringem Umfang in einer Form und Ausstattung vorzulegen, die sie zur Grundlage des wissenschaftlichen Unterrichts geeignet erscheinen läßt, so sind diese Tafelwerke dazu bestimmt, das für die historisch-philologischen Fächer wichtigste Anschauungsmaterial in einer Gestalt zu bieten, welche technisch allen Anforderungen der Wissenschaft entspricht und dabei doch einen für den Studenten erschwinglichen Preis anzusetzen gestattet. Denn es ist allerdings für den akademischen Unterricht von höchster Bedeutung, daß der Lernende auch die für die Schulung seines Auges bedeutsamen Lehrmittel selbst besitzt und sie nicht nur gelegentlich auf den Bibliotheken oder in den Museen zu Gesichte bekommt. Der Preis von ca. 6 Mark für das gebundene Exemplar wird deshalb möglichst beibehalten werden.

Erschienen ist:

- I. SPECIMINA CODICVM GRAECORVM VATICANORVM collegerunt PIVS FRANCHI DE CAVALIERI et IOHANNES LIETZMANN. 1910. XVI S. 50 Tafeln in Lichtdruck. Geb. in Leinenband 6 M. Auf Karton gedruckt in Ganzpergament 12 M. **Eine Auswahl von meist datierten griechischen Handschriften des IV. bis XVI. Jahrhunderts der Bibl. Vaticana.**

Diese Sammlung bietet Material zum Studium der griechischen Handschriften-Paläographie aus den reichen für diesen Zweck bisher noch nicht benutzten Schätzen der Vaticana. 7 Tafeln

zeigen die wichtigsten Uncialtypen vom IV. bis X. Jahrhundert. Auf eine Probe der Minuskelschrift sacc. VIII./IX. folgt dann die Entwicklung der Minuskelschrift vom IX. bis XVI. Jahrhundert fast durchweg an datierten, vielfach auch lokalisierten Handschriften gezeigt. Das IX. Jahrhundert ist durch 4, das X. durch 6, XI. durch 9, XII. durch 5, XIII. durch 7, XIV. durch 4, XV. und XVI. durch je 3 Tafeln vertreten. Darunter befinden sich 5 Proben der unteritalischen Schrift vom X. bis XIII. Jahrhundert.

Aus den Besprechungen von Nr. 1:

Eine hochwillkommene Gabe in meisterhafter Ausführung, von der eine Belebung des Interesses und des Verständnisses für Handschriftenforschung in den Kreisen der Studierenden sicher ausgehen wird.

THEOLOGISCHE LITERATURZEITUNG 1911, Nr. 6.

Ein ausgezeichnetes und außerordentlich billiges Hilfsmittel zum Studium der griechischen Paläographie.

BIBL. ZEITSCHRIFT 1911, Heft 1.

Die gut ausgeführten Schrifttafeln beginnen mit Proben des 4. bis 6. Jahrhunderts n. Chr., zeigen die verschiedenartigen Schrifttypen bis zum Jahre 1565 und gewähren somit ein willkommenes Hilfsmittel für philologische und theologische Seminare auf dem Gebiete der griechischen Paläographie.

„LITERARISCHES ZENTRALBLATT“ 1911, Nr. 11.

Das Buch ist allen Freunden griechischer Handschriftenkunde angelegentlichst zu empfehlen. Wer es sorgsam durchstudiert, wird sich große Leichtigkeit im Lesen der Kodizes erwerben.

„STIMMEN AUS MARIA-LAACH“ 1911, Heft 2.

Jeder der sich mit griechischer Paläographie befassen muß, Lehrer sowohl wie Schüler, wird den beiden Gelehrten Dank wissen, daß sie in den „SPECIMINA“ ein so billiges und bequemes Hilfsmittel zum praktischen Studium geschaffen haben. Weiterer Empfehlung bedarf das Werk nicht. Es empfiehlt sich selber.

„LITERARISCHER HANDWEISER“ 1911, Nr. 4.

L'album, d'une exécution matérielle parfaite, d'un format commode, est destiné à l'enseignement de la paléographie grecque.

„REVUE DES ETUDES ANCIENNES“.

Unter diesen verbindet keine mit so niedrigem Preise eine gleiche Reichhaltigkeit, keine vermag also in gleichem Maße ihren Zweck zu erfüllen. Dies neue Hilfsmittel bedeutet einen großen Fortschritt.

„WOCHENSCHRIFT FÜR KLASSISCHE PHILOLOGIE“

Berlin, 19. 12. 10., Nr. 51.

La scelta giudiziosa, l'accurata esecuzione, la sobria e precisa illustrazione, e il mite prezzo sono tutti eccellenti requisiti per assicurare il successo di questa pregevole e utile raccolta.

„LA CVLTVRA“ Anno 1910, Nr. 19.

Da kommt die höchst saubere Arbeit von Pius FRANCHI DIE CAVALIERI und JOHANNES LIETZMANN, welche zu einem erstaunlich billigen Preis 50 wohlgelegene Tafeln und eine lehrreiche Einleitung in lateinischer Sprache darbietet, gerade recht. Die Reproduktionsmethode mittelst Photographie und Lichtdruck hat sich auch dieses Mal glänzend bewährt, jedes Fleckchen und jedes Strichelchen sind wiedergegeben, so daß der Leser glauben kann, er habe die Originale selbst vor sich.

„ZEITSCHRIFT FÜR DAS GYMNASIALWESEN“.

Nous avons trouvé ces reproductions excellentes. — — —
Le prix modique auquel se vend l'ouvrage, relié, le met à la portée de tous.

„ECHOS D'ORIENT“, Janvier 1911 (14. année).

Die Wiedergabe der einzelnen Seiten ist ganz vorzüglich, jeder Strich, jedes Häkchen, jeder Punkt sind deutlich zu erkennen. Die Auswahl ist so getroffen, daß viele Schrifttypen zur Anschauung kommen.

„LITERATURBERICHT FÜR THEOLOGIE“ Nr. 6, März 1911.

Le prix de ce beau volume est modique et le met à la portée de tous. LE MUSÉE BELGE 1910, Nov.

2. POPYRI GRAECAE BEROLINENSES collegit GVILELMVS SCHVBART. 50 Tafeln in Lichtdruck. Geb. in Leinenband 6 M., in Ganzpergament 12 M. Auswahl von Urkunden und literarischen Popyri des Berliner Museums.

Auf 50 Lichtdrucktafeln werden nahezu 80 Popyrustexte vollständig oder in Proben wiedergegeben und damit die Hauptzüge der Schriftentwicklung vom Ende des 4. Jahrh. n. Chr. bis zum Beginn des 8. Jahrh. v. Chr. vor Augen geführt. Urkunden, Briefe und literarische Stücke sind ohne Sonderung nach Sachgruppen lediglich nach der Zeitfolge geordnet, wobei den literarischen Texten freilich nur durch Schätzung ihr Platz angewiesen werden kann. Den Hauptzweck, Material zur Einarbeitung in die Paläographie zu bieten, unterstützen die den Tafeln vorausgehenden Textbogen, die für jeden Popyrus Herkunft, Zeit, Inhalt und eventuell die erfolgte Publikation notieren und in beträchtlichem Umfange auch Abschriften der griechischen Texte beifügen, um dem Anfänger die unentbehrliche Hilfe, dem Vorgesrittenen die Nachprüfung an die Hand zu geben. Eine Gruppierung der Popyri nach der Schwierigkeit für die Entzifferung wird vorangeschickt um den Lernenden auf den rechten Weg zu führen. Neben dem pädagogischen Gesichtspunkte wird das Werk als ein bequemes paläographisches Nachschlagebuch dienen können. Soweit die maßgebenden paläographischen Ziele es zulassen, wird darauf Bedacht genommen, auch inhaltlich wertvolle Stücke abzubilden, so daß die bekanntesten Popyri der Berliner Sammlung fast ausnahmslos vertreten sind.

In Vorbereitung sind ferner:

3. INSCRIPTIONES GRAECAE collegerunt OTTO KERN. 50 Tafeln in Lichtdruck als Hilfsmittel zum Studium der griechischen Epigraphik.
4. INSCRIPTIONES LATINAE collegit ERNESTVS DIEHL. 50 Tafeln in Lichtdruck. **Auswahl lateinischer Inschriften von den Anfängen bis ins hohe Mittelalter.**
5. SPECIMINA CODICVM LATINORVM VATICANORVM collegerunt LIEBAERT et VATTASSO. 50 Tafeln in Lichtdruck. **Das lateinische Gegenstück zu Nr. 1.**
6. BIBELATLAS, bearbeitet von EBERHARD NESTLE. **Auswahl berühmter und historisch bedeutsamer Handschriften und Drucke der Bibel in allen Sprachen.**
7. HANDSCHRIFTENPROBEN DES XVI. JAHRHUNDERTS, ausgewählt von GEORG MENTZ. **Briefe und Aktenstücke von der Hand der bedeutendsten Persönlichkeiten der Reformationszeit.**
8. VASENKUNDE, bearbeitet von ROBERT ZAHN. **Ca. 40 Tafeln in Lichtdruck, darunter mehrere in Farben. Musterbeispiele der verschiedenen griechischen Vasengattungen von der trojanischen Periode bis in die römische Kaiserzeit, vornehmlich nach den Beständen des Berliner Museums.**

Weitere Tafelwerke, insbesondere zum Studium der Archäologie, sind in Aussicht genommen.

- 29/30 RES GESTAE DIVI AVGVSTI, herausgegeben und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1.20 M.
- 31 ZWEI NEUE EVANGELIENFRAGMENTE, herausgegeben und erklärt von H. B. Swete. 15 S. 0.40 M.
- 32 ARAMÄISCHE URKUNDEN zur Geschichte des Judentums im VI. und V. Jahrhundert vor Chr., sprachlich und sachlich erklärt von Prof. Lic. Dr. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.
- 33/34 SUPPLEMENTUM LYRICUM, neue bruchstücke von Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1.20 M.
- 35 LITURGISCHE TEXTE III: Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX. Jahrhundert: Uebersichtliche Zusammenstellung des wichtigsten Quellenmaterials von Dr. Anton Baumstark. 16 S. 0.40 M.
- 36 LITURGISCHE TEXTE IV: Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts, Taufbüchlein, Formula missae et communionis 1525 herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.
- 37 LITURGISCHE TEXTE V: Martin Luthers Deutsche Messe 1526, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 16 S. 0.40 M.
- 38/40 ALT-LATEINISCHE INSCRIFTEN von Prof. Dr. Ernst Diehl. 64 S. 1.80 M.
- 41/43 FASTI CONSULARES IMPERII ROMANI von 30 v. Chr. bis 565 n. Chr. mit Kaiserliste und Anhang bearbeitet von Willy Liebenam. 128 S. 3 M., gbd. 3.40 M.
- 44/46 MENANDRI reliquiae nuper repertae herausgeg. von Prof. Dr. Siegfried Sudhaus. 65 S. 1.80 M., gbd. 2.20 M.
- 47/49 LATEINISCHE ALTKIRCHLICHE POESIE ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzmann. 64 S. 1.50 M.
- 50/51 URKUNDEN ZUR GESCHICHTE DES BAUERNKRIEGES UND DER WIEDERTÄUFER herausgeg. von Dr. H. Böhmer. 36 S. 0.80 M.
- 52/53 FRÜHBYZANTINISCHE KIRCHENPOESIE I: Anonyme hymnen des V—VI Jahrhundert ediert von Dr. Paul Maas. 32 S. 0.80 M.
- 54 KLEINERE GEISTLICHE GEDICHTE DES XII. JAHRHUNDERTS herausgeg. von Albert Leitzmann. 30 S. 0.80 M.
- 55 MEISTER ECKHARTS BUCH DER GÖTTLICHEN TRÖSTUNG UND VON DEM EDLEN MENSCHEN (LIBER BENEDICTUS) herausgegeben von Philipp Strauch. 51 S. 1.20 M.
- 56 POMPEIANISCHE WANDINSCHRIFTEN UND VERWANDTES ausgewählt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1.80 M.
- 57 ALTITALISCHE INSCRIFTEN herausgegeben von H. Jacobsohn. 32 S. 0.80 M.
- 58 ALTJÜDISCHE LITURGISCHE GEBETE herausgegeben von Prof. D. W. Staerk. 32 S. 1.00 M.
- 59 DER MĪSNATRĀKTĀT BERĀKHOTH IN VOKALISIERTEM TEXT herausgegeben von Prof. D. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.
- 60 EDWARD YOUNGS GEDANKEN ÜBER DIE ORIGINALWERKE in einem schreiben an Samuel Richardson übersetzt von H. E. v. Teubern, herausgegeben von Kurt Jahn. 46 S. 1.20 M.
- 61 LITURGISCHE TEXTE VI: Die Klementinische liturgie aus den Constitutiones apostolorum VIII mit anhängen herausgeg. von Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

